HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

Torstaina tammikuun 18. pnä | PÄÄTOIMITTAJA ARVI KALSTA | 2:nen vuosikerta V. 1934 ■ No 3

Helsingin Osakepankki poisti

PUOLET OSAKEPÄÄOMASTA.

„Se tapahtui otolliseen aikaan" — ei sanottu, kenelle?

„Arvovalta" lienee jäännyt ennalleen.

T. k. 16 pnä tiesivät uutiset kertoa, että erään suurpankkimme, Helsingin Osake-Pankin hallintoneuvosto oli päättänyt ehdottaa yhtiökokoukselle, että pankin osakepääoma alennettaisiin puoleen eli Smkaan 131.25 milj. ja pankin vararahastoa 35 milj. markalla. Tämän leikkauksen sanotaan aiheutuneen niistä tappioista, mitä pankki on luotoissaan kärsinyt.

Kauppalehti on haastatellut m. m. Suomen Pankin pääjohtajaa Risto Rytiä ja on tämä lausunut lehden tietämän mukaan m. m., että »pankin asema ja maksuvalmius on niin vahva, ettei uudestijärjestelyn yhteydessä ole tarvis hankkia mitään uutta pääomaa tai tukipääomaa, toiseksi tämä on oikea tie saada korkomarginaali alenemaan ja kolmanneksi juuri nykyinen ajankohta on otollinen tällaiselle toimenpiteelle.» Pääjohtaja Ryti toteaa, ettei pankin uudelleen järjestelyyn olisi ollut laillista pakkoa, vaan että pankin johto omasta alotteestaan piti järjestelyä tarkoituksenmukaisena. Rydin mielestä on pankin johdon toimenpide »rohkea, mutta myös viisas ja tarkoituksenmukainen. Pankin johto saa toimenpiteen kautta vapaat kädet tarkoituksenmukaiseen korkopolitiikkaan ja tämä päättävä ote vain lisää luottamusta pankkiin. Lopuksi selittää pääjohtaja, että oli täysin asianmukaista, että toimenpiteeseen ryhdyttiin juuri nyt, kun konjunktuurit valkenevat ja on ollut mahdollisuus täten muodostaa parempi yleiskatsaus taloudelliseen tilanteeseen.

Eräs Helsingin Osakepankin johtoelimiä lähellä oleva henkilö on meille kertonut oltavan aivan päinvastaista mieltä; nimittäin, että on syyttä kiirehditty toimeenpanemaan näin syvää leikkausta juuri nousukauden luultavasti alkaessa. Hän piti mahdollisena, että vuoden perästä tullaan huomaamaan, ettei olisi ollutkaan tarpeellista näin pitkälle menevä toimenpide, joka sitäpaitsi on omiaan aikaansaattamaan aiheetonta levottomuutta yleisössä.

Pankin aseman huonontumisen syistä saimme tietää seuraavaa: Kun Liittopankki yhdistettiin Helsingin Osakepankkiin määrättiin jo osakepääoma suuremmaksi, kuin mikä olisi ollut tarpeellista ja terveellistä. Vakuudet y. m. arvioitiin silloin niin hyvin kuin voitin, mutta ei voitu odottaa, että pula tulisi käymään niin pitkäksi ja raskaaksi. Puutavarahinnat olivat silloin alhaiset ja dollarin kurssi korkea. Tämän kautta varsinkin kävivät heikoiksi monet asiakkaat, joilla oli dollarilainoja, joiden korot heitä rasittivat. Nyt on tilanne tässä suhteessa päinvastainen, puutavarain hinnat ovat nousseet ja dollarin kurssi laskenut. Monet asiakkaat pystyvät nyt maksamaat takaisin sellaisiakin luottoja, jotka olviat jo pankin kirjoista poistetut. Näin ollen voitaisiin sanoa »leikkauksen» johtuneen uuden pankkilain liian innokkaasta sovelluttamisesta.

Eräs meidän tuttaviamme kerran monta vuotta sitten kysyi Helsingin Osakepankin johtaja Nysteniltä, minkätähden eivät meidän yksityispankkimme myönnä luottoa tavara-asiapapereita vastaan (rahtikirjoja tai laivauspapereita vastaan), niinkuin ulkomailla on pankeilla tapana, mikä on liikkeenharjoittajille hyvin mukava luottomuoto. Vastaus oli, ettei meidän pankeilla ole asiantuntijoita, jotka pystyisivät tavarariskeja oikein arvioimaan. (Sitäpaitsihan lainsäädäntömme on tässä suhteessa esteenä.) Tekisi nyt mieli kysyä, onko ollut »riittävästi asiantuntijoita, jotka pystyvät oikein arvioimaan kaupunkitalo-, maatila-, konepaja-, sahalaitos- y. m. riskeja»?

Pääsyyt ovat kuitenkin aivan toiset:

Niin kauan kuin pankkien päätehtäväksi katsotaan mahdollisimman korkean osingon hankkiminen osakkailleen ynnä mahdollisimman hyvien vakuuksien hankkiminen sijoituksilleen, eivät pankit tietenkään voi ottaa paljonkaan huomioon, kuinka heidän toimintansa vaikuttaa **maan talouselämän kokonaisuuteen.** Jos nyt suhdanteet kehittyvät epäedulliseen suuntaan, niin ei pankkiemme taholta tehdä mitään tämän kehityssuunnan vastustamiseksi; vaan pääoma ,jonka pitäisi pitää talouselämän pyörät liikkeellä, vain pakenee asemasta asemaan, jättäen liikemaailman työntekijät oman onnensa nojaan. Mutta viimemainitut eivät voi menestyksellä toimia ilman pääoman tukea; yritykset, talot, tilat j. n. e. käyvät kannattamattomiksi; niiden pääoma-arvo vähenee niinkuin myöskin niiden kelpoisuus luottojen reaalivakuuksina. Ja tällöin pääoma edelleen pakenee niistä, sen sijaan että se tulisi heille avuksi. Ja tämän kautta lievät luonnolliset suhdannevaihtelut paisuvat tuhoisiksi puliksi, joiden kestävyyttä ja laajuutta todellakaan eivät Helsingin Osakepankin enempää kuin muidenkaan pankkiemme asiantuntijat pysty etukäteen arvioimaan.

Vika on siis järjestelmässä, ja siitä pitävät talouselämämme johtomiehet vielä kiinni niinkuin koira luusta. Ne selittävät, että »kun kaikki saavat vapaasti etuilla, niin syntyy itsestään paras mahdollinen tasapaino».

Tämä vale-liberalismi on aikamme aatteellinen myrkky.

Tosiasiat ovat todistaneet tämän ajatussuunnan **valheellisuuden.** Mutta »arvovaltaisilla» pankkiherroilla ovat omat syynsä siitä kiinnipitämiseen.

Vuoden lopussa pankkiosakkeet tavallisesti nousevat, kun osingonjako lähenee. Marraskuun alusta joulukuun 20-teen päivään mennessä nousivat Pohjoismaiden Yhdyspankin osakkeet n. 16 %, Kansallis-Osake-Pankin osakkeet n. 16 %,

(Jatk. siv. 3)

Huijauksenko elpyminen

On edellytyksenä luottamuksen kasvulle.

Herää Suomen kansa näkemään arvovaltaisten ajatuksen arvo!

Kauppalehti antaa siitä täyden selvyyden.

Kun talouselämämme mataluutta arvostellessa on ihmetelty ja valitettu sitä, ettei luottolaitostemme suuria, korottomina lepääviä kassavaroja ole laskettu liikkeelle vilkastuttamaan ja virkistämään kansakuntamme talouselämää, niin on **»arvovaltaisten»** taholta tuotu aina esille, ettei ole luottamista meidän kansalliseen yritteliäisyyteemme, uudet yritykset eivät tulisi kannattamaan ja siksi on rahat pidetty jatkuvasti lepäämässä ja kansa työttömyydessä. Liike-elämämme äänenkannattaja yhdessä muiden päivälehtiemme kanssa on jo pitemmän aikaa selitellyt taivaanmerkkejä, mitenkä ne osoittavat tilanteen paranemista. Me emme ole näitä merkkejä ymmärtäneet eikä Suomen kansa ole niitä elämässään tuntenut.

T. k. 13 pnä kirjoittaa Kauppalehti taas mieliaiheestaan ja selittää, että suotuisia edellytyksiä suhdanteiden jatkuvalle paranemiselle on olemassa. Lehden kanta on hieman soutamista ja huopaamista. Yhtenä päivänä saattaa tilanne lehden mielestä olla loistava, seuraavana päivänä saattavat merkit eräässä maapallon kolkassa osoittaa päinvastaistakin, mutta pääsuunta on kumminkin jatkuvasti osoittanut »lähenevää kevättä» talouselämässä.

Meidän talouspolitiikkomme yleensä päättelevät tilanteen paranemisesta vain sikäli, mikäli ulkomaiden suurien liikekeskuksien, kuten Englannin ja Amerikan pörsseissä elämä vilkastuu. He eivät näe meillä olevan mitään mahdollisuutta omakohtaisesti vaikuttaa taloustilanteemme paranemiseen. Mutta sikäli, **mikäli osakekirjat ja arvopaperit ulkomaiden keinottelijain huijausmarkkinoilla vaihtuvat kädestä käteen, mikäli kansakountien työtä saalistavat rahamiehet osaavat käyttää sitä edullisesti hyväkseen,** sikäli jonkun »merkillisen» ihmeen» kautta tilanne meilläkin paranee ja luottamus meidän kansamme työhön kasvaa. Tätä eivät tosin arvovaltaiset pysty lähemmin selvittämään, mistä se johtuu. Näin vain väitetään ja meidän täytyy se uskoa. Meidän työtätekevä kansamme, joka näkee maamme **suuret luontaiset mahdollisuudet tuottavaan, luovaan työhön** ja sanomalehdistä joka päivä saa lukea, mitenkä meidän luottolaitostemme kassavarat lakkaamatta kasvavat, ei ymmärrä, miksei näitä kahta asiaa voida yhdistää, miksei maksuvälineitä voida saattaa täyttämään sitä **ainoaa tehtävää, mikä niillä on, nim. olla luovan työn palvelijana ja pelastaa työttömämme nälästä ja kurjuudesta sekä saattaa kansamme elintaso ihmisyyttä vastaavalle pohjalle.**

Tällaiseen oudoksumiseen meille vastataan, näitä asioita ei kansa ymmärrä, niiden asioiden käsittely kuuluu vain arvovaltaisille, s. o. rahamiehille ja niille, joilla on nykyisessä yhteiskunnassamme arvovaltainen asema. Meillä ei nykyisin vielä ole luottamusta kansamme tuotantokykyyn ja sillä hyvä. Luottamus näet voi palata vasta sitten, kun keinottelu ulkomaan markkinoilla alkaa ja silloin vasta meilläkin rohjetaan laskea rahaa liikkeelle ja ruveta keinottelemaan meidän kansamme työllä.

Mainitusta Kauppalehden kirjoituksesta tulee taas täysin selville, miten arvokas tämä »arvovaltaisten yksinoikeuteen» kuuluva arvostelu on. Lehti kirjoittaa (kirjoitus kuuluu Kauppalehden taloudellisiin katsauksiin):

"Useat merkit talouselämän eri aloilla viittaavat selvästi jatkuvaan, joskin vielä hitaaseen konjunktuurien paranemiseen. Sitävastoin ei voida sanoa, että yleinen luottamus olisi samassa määrin kasvanut, mitä todistavat mm. johtavien arvopaperipörssien pidättyväinen, milteipä haluton toiminta sekä spekulation puute useilla tavaramarkkinoilla. Tämä johtunee lähinnä edelleen vallitsevista monista epävarmuustekijöistä, kuten Yhdysvalloissa hallituksen ohjelma- ja eritoten finanssikysymyksistä ja Euroopassa kauppapoliittisten suhteitten kärjistymisestä." (Kurs. meidän.)

Tarvitaanko vielä avonaisempaa todistusta siitä, milloin luottamus palaa ja milloin tilannetta ruvetaan helpottamaan ja kansamme hyvinvointia nostamaan.

Siis lehden mielestä »johtavien arvopaperipörssien pidättyväinen, milteipä haluton toiminta sekä spekulation puute useilla tavaramarkkinoilla» tuolla kaukana valtamerien takana osoittavat, ettei esim. meillä vielä ole aika käsillä ruveta luottamaan kansamme työhön, vaan että meidän vielä täytyy jatkuvasti kärsiä ja nähdä puutetta.

Meidän kai pitää vain odottaa ja rukoilla Jumalaa, että hän johtaisi ulko-

(Jatk. siv. 2)

Mitä työläisten tulee tietää

Kuban tapahtumista.

Ja mitä Sos.Dem. heille kertoo.

Suomen Sosialidemokraatti julkaisi hiljattain R. Sventorzetskin kirjoituksen, jossa tämä ylistää Rooseveltia ja hänen politiikkaansa. Hitleriin verrattuna on Roosevelt oikea »kansan mies», joka taistelee työväen ja maanviljelijäin puolesta.

Muutama päivä tämän jälestä oli päivälehdissämme uutisia **Kubasta:** »Täydellinen sekasorto». — »Presidentti on luopunut virastaan». — »Tuleeko USA väliin?» — »Äärimmäinen sosialisti tullee presidentiksi». — »Haluaa takavarikoida amerikkalaista ja brittiläistä omaisuutta». »Sotajoukkojen päällikkö, entinen kersantti Battista käynyt salaisia neuvotteluja hallituksen vasemmistojäsenten kanssa». — »Presidentti Rooseveltin valtuutetut ovat käyneet Battistan luona esittääkseen hänelle Washingtonin hallituksen epäilykset». — »Huhutaan presidentin toimen lankeavan sisäministeri Guiteras'ille, joka aikonee takavarikoida kaasu-, vesi- ja sähkölaitokset, sekä sokeritehtaat, jotka kaikki ovat amerikkalaisten yhtiöitten hallussa, parantaakseen niiden tuloilla valtion kurjassa tilassa olevat raha-asiat. — **Mikäli nämä suunnitelmat toteutuisivat, niin amerikkalainen väliintulo tuskin lienee vältettävissä.»**

Toveri Sventorzetski!

Olette hieman kiirehtineet ylistämään tuota »kansan miestä» Rooseveltia, kun niin vaan uskotte ja **uskottelette** hänen taistelevan »työläisten ja maanviljelijäin puolesta» suurpääomaa vastaan. Rooseveltin hyökkäyksen kärki kohdistui **Morganin** ryhmään, joka etupäässä hoitaa katolisen kirkon valtavia suurpääomia, sekä Fordiin, joka maksaa ja on aina maksanut työläisilleen paremmat palkat kuin muut työnantajat. Rooseveltin rahaministerinä toimii juutalainen Morgenthau ja hänen neuvojansa ovat juutalaispörssisuurkeinottelija Baruch ja suurpankkiiri Warburg, joka on mm. sekaantunut bolshevikivallankumouksen rahoittamiseen.

Teidän olisi sopinut kertoa työläisille myöskin jotakin Kuban sekasorron syvimmistä syistä:

Kuban talouselämä on joutunut niin syvästi juutalais-amerikkalaisen keinottelusuurpääoman korko-

(Jatk. siv. 2)

Englannin sanomalehtikuningas

lordi Rothermere

ON SIIRTYNYT TÄYSFASCISTISELLE KANNALLE.

Mitä piilee tämän askeleen takana?

Vale-liberalistiselle puoluelehdistölle ominaisella »arvovaltaisuuden palvonnallaan» on tämä meidän lehdistömme tavallista pulskemmalla otsikoinnilla julkaisseet tiedon Englannin mahtavan sanomalehti-lordin **Rothemer'in** julkisesta täysfascistiselle kannalle siirtymisestä.

On kyllä ollut tiedossa, että **Rothermere** on jo silloin tällöin esiintynyt Hitlerinkin puoltajana, mutta siitä ei meidän päivälehtemme ole kirjoittaneet sanaakaan. Mutta nyt, kun »hänen lordship'insa on päälehdessään **Daily Mail**'issa (Englannin eniten levinnyt lehti) julkaissut kirjoituksen «Eläköön mustapaidat«, asettunut vastustamaan puoluejärjestelmää itse parlamentarismin emämaassa ja antanut toisen suurlehtensä **Evening News** viitata ammattisäätyvaltiojärjestelmään, niin on meidänkin «kolmas valtiomahti» vihdoin herännyt huomaamaan, että »jotakin on tekeillä« — niinkuin ainakin, kuitenkaan ollenkaan ymmärtämättä, **mistä** on nyt kysymys.

Lordi Rothermere on toisen sanomalehtikuningas lordi Northcliffin veli. Hän omistaa Englannissa suurlehdet Times, Daily Mail, Evening News ynnä koko sarjan tärkeitä maaseutulehtiä ja on tärkein tekijä Englannin sanomalehtimaailmassa. Hyvin monet seikat viittaavat siihen, että nuo sanomalehtiveljekseet ovat Rotschildien sukuperää ja siis ainakin puolijuutalaisia. Mikäli tämä pitää paikkansa, niin on siis tässä kysessä, että kaukonäköinen lordi on alkanut jo havaita, **että uutta suuntaa kohti ollaan joka tapauksessa kulkemassa** ja toivoo huomiota herättävällä täyskäännöksellä viovansa varata itselleen mukavan »piällysmiehen paikan» myöskin tulevassa Englannin »kolmannessa valtakunnassa». Toinen samanlainen herra on Dollfuss Itävallassa ja kolmas Roosevelt USA:ssa.

Onko tällaisten herrojen tarkoituksena ja toivomuksena omaksi hyväksi apinoida uuden aatteen valtiollisia muotoja, enenkuin sen todelliset kannattajat toteuttavat suunnitelmansa — vaan onko heidän aikomuksensa ajaa uusi suunta karille — sen saa tulevaisuus näyttää. Itsensä ne melko varmasti ajavat molemmassa tapauksessa karilie, sillä **uuden aatteen ulkonaisia muotoja ei voida menestyksellä toteuttaa ilman uutta henkeä.**

Mutta joka tapauksessa kannattaa meidän kotimaisten parlamentin ihailijoitten kiinnittää huomiotansa siihen tosiseikkaan, että maailman suurin sanomalehti-lordi, **jonka luulisi pystyvän hankkimaan itselleen jonkun verran tietoja siitä, mistä nykyajan tuuli puhaltaa,** on **TEHNYT** tällaisen täyskäännöksen.

SUOJELUSKUNNAT

JA NIITTEN TALOUDELLINEN TUKI.

Äskettäin on otsikossa mainittu asia astunut päiväjärjestykseen. Karjalassa on ainakin kaksi kuntaa panneet ehdoksi avunannolleen paikalliselle suojeluskunnalle sen, ettei suojeluskunnan esikuntaan saa kuulua ketään märättyyn valtiolliseen puolueeseen kuuluvaa henkilöä. Kysymystä ovat jo maamme sanomalehdet käsitelleet m.m. Uusi Suomi» ja Ajan Suunta, jotka ovat lausuneet kuntien menettelystä jyrkän tuomionsa. Sakkolan, Hiitolan ja Kurkijoen kunnat ovat sanomalehtiuutisten mukaan tällaisen ehdon mahdolliselle rahalliselle tuelleen panneet. Ajan Suunta lopettaa kirjoituksensa asiasta: *»Sormet irti suojeluskunnista ja äkkiä!»*. Uusi Suomi kirjoittaa artikkelissaan samaisesta asiasta m.m.:

»Ei suojeluskuntain johtomiesten enempää kuin rivimiestenkään kuntoisuuden mittapuuna ole heidän valtiollinen puoluekarvansa, vaan yksinomaan heidän suojeluskuntamiesansionsa ja -ominaisuutensa. Suojeluskuntajärjestön pohja ja perustus on valkoisessa aatteessa ja valkoisessa kansassa yli puoluerajain. Kuntien sekaantuminen suojeluskuntain sisäisiin asioihin sillä tavoin kuin edellä olevista esimerkeistä näkyy, on loukkaus ja epäluottamuksen ilmaisu suojeluskuntia ja suojeluskuntalaisia kohtaan.»

Me voimme yhtyä siihen ajatukseen, mutta tahdomme tehdä siihen muutamia lisähuomautuksia.

Mainitsemamme lehdet oudoksuvat tällaista päätöstä, mutta sille, joka syvällisemmin tätä päätöstä ja aikakautemme kehityksen kulkua silmäilee ja tutkii, ei tuo pätös ole niinkään odottamaton. Se on, ei liene liikaa sanoa, luonnollista asioitten kulkua. Liberalismi johtaa suorastaan siihen.

Tähän saakka ovat meidän sosialidemokraattimme olleet ainoa puolue, joka aina ja kaikkialla on koettanut äänellään estää suojeluskuntien avustuksen ja sikäli, mikäli kunnanvaltuustoissa ovat olleet enemmistönä, ovat sen myöskin tehneet.

Mainittujen Karjalan kuntien asettama ehto ei kumminkaan ole mielestämme ensimäinen tapaus meillä. Jos kohta tämä tapaus on tullut selvemmin, etten sanoisi rehellisemmin esille.

Uusi Suomi kirjoittaa lainaamassamme kappaleessa, että suojeluskuntien esikuntiin on valittava jäsenet puoluekarvaan katsomatta vain henkilöiden suojeluskuntamiesansioitten ja -ominaisuuksien perusteella. Me voimme tähän täydelleen yhtyä. Mutta eri asia on, onko tätä sääntöä yleensä noudatettu. Me sa-

(Jatk. siv. 3)

Puseromiehen silmänisku.

Nyt eletään oikein viikkokaupalla.

Yhdessä viikossa meistä tuli englishmanneja, yhdessä viikossa meistä tehtiin rauhanenkeleitä (puhaltaen kauppasotamarsseja plootupasuunoilla) ja nyt viimeksi poistettiin rikollisuus yhdessä viikossa. Kunhan viikot ja sisu vain riittävät, niin kyllä tästä hyvää tulee. Vanhassa, pitkäpartaisen Mohammedin Arabiassa puhuttiin »1000 ja 1 yön tarinoita», meillä kerrotaan tätä nykyä »1000 ja 1 viikon tosikertomuksista». Nähtävästi, ja ikävää kyllä, meillä vuodessa ei ole viikkoja tarpeeksi, että ne myöskin riittäisivät työttömyyden lieventämiseksi, maatalouden tervehdyttämiseksi sekä luokka- ja puoluevihan poistamiseksi. Kädenkäänteissä nuo asiat järjestyisivät, kunhan vain olisi joku viikko vapaana. Valitettavasti nuo *pikkuseikat* jäävät pakostakin »yli vaalien» odottamaan ratkaisuaan. Semmoinen se ajan suunta nykyään on. Ja siihen ei mahda edes profeetta Mohanmmed mitää.n

Vieläpä meillä viime viikolla keksittiin aivan uusi patentti, — nimittäin sterilisoiminen. Minä en oikein tiedä, mitä se eriskummallinen ulkolainen sana tarkoittaa, mutta kotimainen keksintö se olla pitäisi, koska »apinoiminen» on sterilisoimisen, anteeksi kuoleman uhalla, kielletty. Joka tapauksessa minulle kerrottiin »hyvin luotettavalta taholta», että tämän uuden keksinnön kautta jokaisesta voidaan tehdä puoluepomo, ainakin siihen nähden, mitä *työn tuloksiin* tulee. Siis aikakutemme suurempia saavutuksia, joka parhaiten kuvaa tuota liberalismia.

Vaikka äskettäin noin viikonverran tuli juteltua rikollisuudesta, niin jäi kumminkin nuo rikollisuuden syyt käsittelemättä. Minusta olisi luonnollista, että valtiovalta ensiksikin olisi velvollinen huolehtimaan siitä, että jokaisella kansalaisella olisi edes jonkunlaisia toimeentulomahdollisuuksia työnsä avulla. Koska meillä tällä hetkellä on 70,000 kansalaista, jotka kärsivät puutetta, niin moni heistä suorastaan pakoitetaan rikollisuuden teille, ja tietenkin etupäässä nuo heikommat luonteet. Toisilta taas ryöstetään (hyvänä esimerkkinä) tavalla tai toisella, suurpääomien avulla, työn tulokset. Järjestelmän, joka sallii sellaista eikä ymmärrä järjestää huusholliansa paremmin, ei kannata huutaa siitä, että sen jäsenet eivät pysy lain aisoissa. Siis ensin työtä ja leipää kaikille, inhimilliset olot jokaiselle työtätekevälle, *ja sitten ankarasti rikollisuuden kimppuun.* Joka silloin rikkoo yksilöä tai yhteiskuntaa vastaan, häntä on rangaistava ankarasti, koska ei ole ymmärtänyt velvollisuuttansa eikä osannut hoitaa itseänsä, vaikka mahdollisuudet hänelle tarjottiin. Senlaatuiset ihmiset eivät kuulu yhteiskuntaan, jossa *kokonaisuuden etu on ylinnä kaiken,* mutta niin kauan kuin *yksityisetu ja puoluevalta* komeilevat valtaistuimella, niin kauan meidän on yritettävä johtaa niitä langenneita kansalaisia takaisin kokonaisuuteen. Ei pilli-piipari-viikoilla, vaan *herätystyön kautta.*

Ja sen pitäisi jokaisen ymmärtää, jonka äly ei ole sterilisoitu.

VIIKON UUTISIA

Ylläolevalla otsikolla tulee »Herää Suomi» joka numerossaan julkaisemaan lyhyen yhteenvedon viikon tärkeimmistä tapahtumista kotimaassa ja ulkomailla. Leikkaamalla ja säilyttämällä ne, voi lukija vuoden loppuun mennessä muodostaa itselleen hyvän hakemiston, joka antaa hänelle suppean yleiskuvan yleisten asioiden kulusta koko vuoden aikana.

11. 1. Kun suomalaisen voin hinta on Englannissa laskenut, saamme tästä »korvauksen» siinä muodossa, että joudumme maksamaan Englannista ostamistamme hiilistä korkeamman hinnan, kuin jos ne ostettaisiin muualta. Nyt on todettu, että meillä »pienemmät» yhtiöt ja asunto-osakeyhtiöt ostavat siitä maasta, joka myy halvimmalla. **Jottei näin tapahtuisi,** odotetaan nyt valtion säännöstelevää väliintuloa pakkokeinoilla. — Toisin sanoen: liberalismi on kehittynyt niin vapaaksi, että se on omista periaatteistaankin vapautunut!

---

11. 1. E. K. on Oulussa pidättänyt salaisen Suomen kommunistisen puolueen pomon, entisen »Savon Työn» toimittajan Kusti Korhosen y. m. kommunisteja.

---

11. 1. Parisissa ovat alkaneet Suomen ja Ranskan väliset kauppasopimusneuvottelut, »joiden päämääränä on» supistaa vientiämme Ranskaan. — Jokohan Kauppalehti on sepittänyt kauppasotajulistuksensa ja niitä ehtoja, joita tulemme pienelle Ranskan maalle »sanelemaan»?

---

12. 1. Helsingin Sanomat toteaa että »vakoilujärjestön organisointi on suoritetty yksityiskohtaisen tarkasti». Sen lehti toteaa EK:lta saamiensa tietojen mukaan. — Oliko todellakin Hels. San. ennen noiden tietojen saantia siinä uskossa, että vakoilujutun organisointi oli suoritettu ylimalkaisen huolettomasti?

12. 1. Turun hovioikeus ehdottaa hovioikeuksien kielellistä järjestelyä sellaiseksi, että kussakin hovioikeudessa olisi viisi suomenkielistä osastoa ja kaksi

TAISTELU työmiehen sielusta

Taistelua ruumiillisen työntekijän sielusta on meidän maassamme käyty vähin erin kaikilla linjoilla. Aika-ajoittain esim. juuri vaalien alla ovat "työmiehen hyvää" harrastaneet kaikki puolueemme. Pääasiallisesti on kumminkin jatkuva työskentely ollut tässä suhteessa sosialidemokraattisen puolueen huolena. Tulos kaikesta tästä useampien vuosikymmenien työstä on meille kaikille tunnettu — työmiehen asema tällä hetkellä on heikompi kuin koskaan aikaisemmin.

Tällaisen tuloksen pitäisi jokaiselle selvittää, että sosialidemokraattien työ, sikäli kuin sitä työväen hyväksi on mahdollisesti ajateltu, on mennyt hukkaan. Tässä ei enää auta puolustelu, että porvarit ovat olleet vastassa jarruttamassa.

Tämä pulakausi, jota meidän nykyiset johtavamme eivät voi eivätkä tosi mielessä tuntien ajatuksen toivottomuuden edes yritäkään parantaa, on todistanut sekä sosialidemokratian että kapitalistis-liberalistisen järjestelmän tehneen täydellisen haaksirikon.

Kaikesta välittämättä riehuu taistelu vielä työmiehen sielusta. Huolimatta siitä, että sosialidemokraattimme eivät ole voineet työväen asemaa aluksikaan parantaa, he vielä jatkavat samaan tyyliin. Vihaa ja itsekkyyttä saarnaamalla he luulevt loppumattomiin voivansa pitää työväen hallussaan. He tuntevat ja tietävät, että heidän politiikkansa on työväen asian pettämistä, mutta he luottavat siihen, että työtätekevät eivät tule sitä huomaamaan. Johtomiehet uskovat, etteivät myöskään n.k. porvaripuolueet tule muuttamaan rikollista menettelyään työväkeen nähden ja siinä he laskevat varmasti oikein.

On suuri joukko työväkeä, joka on suorastaan epätoivon vallassa, se huomaa, ettei vuosikymmenisistä lupauksista huolimatta mitään tosiasiallisia parannuksia ole saavutettu. Mutta kun mitään parannusta ei ole ollut odotettavissa muillakaan tahoilla, on sosialidemokraattinen työmies pysynyt johtajiensa kelkassa.

Nyt kun uudet tuulet ovat alkaneet maailmassa puhaltaa levittäen lievikettä myöskin työmiehen asemaan, vapauttaen hänet jo eräin paikoin kärsimyksitään, on meidän sosialidemokraattisille johtajille tullut hätä käteen. Ei tarvitse muuta, kuin seuraa Suomen Sosialidemokraatin palstoja tätä nykyä, niin näkee, miten lehti käyttää oikein rumputulta syytäessään sumua työmiehen silmille, ettei tämä näkisi totuutta. Se valheitten ryöppy, mitä mainittu lehti käyttää taistelussa uuden ajan vapauttavia aatteita vastaan, on kerrassaan tolkuton. Se näkee kohtalonsa lähestyvän ja siksi katsoo se kaikkien keinojen olevan käyttökuntoisia todistaen selvästi, että rehellisen työväen asianajo on sille täysin vierasta.

*

Saksaa on pidetty meidän marksilaisten keskuudessa tähän saakka jonkunlaisena esikuvana. Sieltä on koko oppi kotoisin. Saksa oli hyvä aina viime hetkiin saakka. Saksalainen työmies oli meidän marksilaistemme ihanne. Mutta kun saksalaiselta työmieheltä suomukset putosivat silmistä ja se vapautui herätyksen ja kehityksen kautta marksilaisuuden kiroista ja samalla työmiehen työtä ryöstävästä rahavallasta ja sen omistajasta ja käyttäjästä kansainvälisestä juutalaisesta, silloin muuttui ääni meidän marksilaisten johtajien kellossa.

Nyt huutaa Sosialidemokraatti kaikkia voimia avukseen tukemaan sitä boikottia, minkä ovat alottaneet ne muutama tuhatta juutalaista, jotka vuosikymmeniä olivat Saksassa keinottelulla rikastuneet ja saksalaisen työmiehen työtä ryöstäneet. Suomalaisen työmiehen pitää nyt ruveta vihaamaan entistä esikuvaansa saksalaista työmiestä ja Saksan työtätekevää kansaa, *joka on vapauttanut itsensä ihmiskunnn suurimmasta vitsauksesta, rahavallasta ja tahtoo asettaa työmiehen työn kunniaan ja kohottaa itse tekijän hyvinvointiin.* Tämä viha on Sosialidemokraatin mielestä suomalaisen työmiehen "isänmaallinen velvollisuus".

Me emme tällä tahdo painostaa, että meidän pitäisi suosia erikoisesti saksalaisia tavaroita, ei, mutta korostamme sitä, että Saksa nykyisin osaa antaa arvon omalle työlleen ja työmiehelleen. *Milloin meillä työmies herää ja osaa ajatella yhtä itsenäisesti sekä luottaa omaan työhönsä ja työnsä tuloksiin.*

Meidän marksilaisjohtajiemme voimakkain tunne on viha, joka voidaan asettaa kansainvälisyydestä huolimatta *toisen kansan työtekevää osaa vastaan* ja tämä siksi, *että täytyy puolustaa kansainvälistä juutalaista rahavaltaa.* Mutta sehän onkin marksilaisuuden todellinen työnantaja ja siksi sitä täytyy tukea ja sen määräyksiä totella.

*

Marksilaisuus olemukseltaan on repivää ja hajoittavaa. Eivät ole meidän sosialidemokraattimme koskaan tahtoneet tehdä mitään luovaa, rakentavaa. He ovat aina vaan lietsoneet vihaa parempiosaisia kohtaan ja tahtoneet ottaa näiltä valmista, mitä on työllä saatu aikaan, ja sillä sitten aikoneet hyvittää työmiestä, siis painaa parempiosaiset vähempiosaisten elintasoon. Tämä onkin suurimpia virheitä, mitä sosialidemokratialla on. Se järjestelmä, elimellinen talouselämä, jota SKJ ajaa, *tahtoo lopettaa eräitten kansalaispiirien etuoikeudet, lopettaa työn riiston, ja kohottaa työmiehen sen omalla työllä parempiosaisten kansalaisten joukkoon ja tasavertaisena niiden rinnalle.*

KANSALLISEN KULTTUURIMME KUVASTIN.

Todellista isänmaallisuutta kehitämme muistamalla esi-isiemme kulttuuria rakentavaa työtä ja sen tuloksia. — Kuluvan vuoden aikana tulee "Herää Suomi" joka numerossaan ylläolevalla otsikolla julkaisemaan sanottuun päämäärään tähtääviä kirjoituksia. Kehoitamme kansallista kulttuuriamme harrastavia henkilöitä, jotka voivat asettaa käytettäväksemme tarkoitusta varten sopivaa, todellisesti arvokasta historian, uskonnon, tieteen, taiteen, tekniikan, perintätapojen ym. aloilta, ottamaan yhteyttä toimitukseemme.

Olemme prof. Juveliuksen teoksesta »Suomen Kansan Aikakirjat» lainanneet seuraavat kappaleet:

Suomen kirjakielen isä.

Mutta Mikael Agricola on myös *suomen kirjakielen isä.* Aivan oikein hän itse lausuu: »Tämän maan kieli oli ennen näitä aikoja juuri vähä ja lähes ei mitäkään kirjoisa eli puustavisa pruukattu eli harjotettu.» Siitä johtuukin, että hänen oikeinkirjoituksensa, vieläpä muotopuolensakin on hyvin horjuva ja kömpelö. Mutta sillä pohjalla, mille Agricola teoksissaan on kirjakielemme laskenut, se elää vielä tänäkin päivänä.

Uuden Testamentin suomennoksen alkupuheessa Agricola selittää menettelynsä Suomen kirjakielen luomisessa: »Nyt viimein, vaikka näissä kansoisa ovat moninaiset kielet eli puheen tavat, niin että kuki näistä maakunnist jotakin murtaa toisen maan kielistä, kuitenkin että tämä koko hiippakunta Suomenmaaksi kutsutaan, joka ompi niinkun muiden äitei, sillä että hän[1] ensin tuli kristityksi ja tässä Turussa ompi maakunnan emäkirkko ja piispan stuoli ja istuin. Sentähden ompi tässä p. Uuden Testamentin kirjoissa suomenkieli[2] enimiten pruukattu. Ja myös hädän tähden, koska tarve on anonut, ovat myös muiden kielet, puheet ja sanat tähän sisälotetut. Ja ei ihme ole että tässä hiippakunnassa niin moninaiset puheet ovat. Sillä ehkä tämä koko Suomen maakunta ompi yksi hiippakunta, niin se kuitenkin seitsemään pääruhtinaan läänein jaetaan — — — — Niin että tällä maalla ja hiippakunnalla niin monet sekä maakunnat että kielentavat löytään. Sillä että aina kussakin maan kansas muutomat erinomaiset puheet ja sanan laskut eli tavat tosin harjoitetaan.»

Tästä saamme tietää, että Suomessa Agricolan aikana on ollut useita toisistaan huomattavasti eroavia murteita, joista hän on käyttänyt etupäässä »Suomen kieltä», s.o. Turun seudun murretta, turvautuen muihin murteisiin vain poikkeuktapauksissa. Tarkka ja yksityiskohtainen Agricolan kielen tutkiminen, jonka *Heikki Ojansuu* on suorittanut, onkin osoittanut, että esim. äänteellisistä piirteistä on länsi- ja lounaissuomalaisia kaksi sen vertaa kuin itäsuomalaisia. »Niinpä ovat vokaalisuhteet melkein yksinomaan länsimurteisiin perustuvia», kun taas itäsuomalaisuuksia ovat »n.s. švarabhakti-muodot *(mahala, lehemä* y.m.) ja alkuperin *eh*-loppuisten sanain *h*-loppuiset muodot *(huoneh, pereh.)* Yleensä ovat läntisten murteiden äännesuhteet vallitsevina, osittain vaihdellen vastaavien itäsuomalaisten kanssa; milloin läntisissä murteissa jo tähän aikaan on ollut murre-eroavaisuuksia, kuvastuvat ne Agricolan kielessä: hänen kielensä äänneasun horjuvaisuudet kilpailevat toisinaan ortografian[3] horjuvaisuuksien kanssa. Rukouskirjassa, jota kirjoitettaessa Viipurissa saadut vaikutukset vielä ovat olleet vereksempiä, on itäsuomalaisuutta jonkin verran enemmän kuin myöhemmissä teoksissa, joissa Turun vaikutus on vakaantuneempi. Agricola on joskus onnistuneesti turvautunut murteisiin, niinpä esim. omaksuessaan refleksiivitaivutuksen ja *-ttuus* (pro: *-ttomuus)* johdannaisen itäsuomesta» — kuten esim. *voimattuus* (voimattomuus), *jumalattuus* (jumalattomuus).

Vielä selvemmin voi havaita Agricolan turvautuneen eri murteisiin *sanaston* avulla. Hänen pyrkimyksensä on ollut saattaa sanottavansa ymmärretyksi kaikissa osissa Suomenmaata, ja siksi hän on käyttänyt usein rinnan samaa merkitseviä sanoja, kuten länsisuomalaisia *ehtoota* ja *suvea* rinnan itäsuomalaisten *illan* ja *kesän* kanssa. Onpa hänellä paljon myös ruotsin kielen mukaan muodostettuja sanoja, kuten *pruuni, faari, falski, pleiki, trenki, teini, pookstavi, tiunti, skoulu, forbannattu, ylösavata, alaspainaa, kokoontulla, läpitsekäydä, sisälläasua, ympäripiirittää, ylenantaa, ynnäperillinen* j.n.e. Varsin monia uudissanoja hän myös on joutunut tekemään, sekä yksinkertaisia yhdyssanoja että johdannaisia. Sellaisia ovat esim. seuraavat:

arvata = arvioida, panna verolle
eriseura = lahko; *eriseuraaja* = lahkolainen
haju = suitsutus; esim. hajun alttari
kirjoittaja = nyk. kansleri
kylänlapset = kaupunginpalvelijat
taivaallinen leipä = manna
Lustitarha = Eeden
Luutarha = Golgata
mielitaito, *omatieto* = omatunto
pieli = masto
purje = esirippu
pääruhtinas, *valtamies* = maaherra
sisu = laji, luonto
toiviojuoni = pyhiinvaellusretki
vertaveli = toveri
rangastaja = rankaisija
hekumari = hekumoitsija
linturi = linnustaja
sikuri = sikopaimen
nisuri = rintalapsi
juomus = juominen
syläys = syleily
toivous = toivominen, toive
kannetus = valitus
luetus = luettelo
mainitos = maininta
tasatoin = epätasainen
epäkelvoton = kelvoton
voitettamatoin = voittamaton
tyhmyyttää = tehdä tyhmäksi
menestyttää = saatta menestymään
laiskua = laiskiintua.

Näistä esimerkeistä sekä aikaisemmin julkaisemistamme otteista käy jo ilmi, että Agricolan kielen sanastollinen puoli on rikasta. Osa hänen tekemiään sanoja jäi kirjakieleen, osa sai toisen merkityksen, osa taas jäi seuraajitta. Varmaankin Agricola tarkoitti juuri tätä »sanaseppyyttänsä», kun hän Uuden Testamentin suomennoksen alkulauseessa sanoo: »Ja ehkä toisinans muutamat sanat ovat oudot ja kamalat ensin kuulla, niin ne kuitenkin ajallans harjotukses suloisemmaksi tulevat.» Sekä toisessa kohtaa: »Älkään siis joku kristitty ja jumalinen ihminen taikka tämän p. kirjan lukia sitä pahaksi ottako, jos tässä äsken algetussa suomenkielen tulkitukses jotakin osaa olla eksyttyy, outoo ja kamalaa eli uudesti pantuu. Nam nihil simul inceptum et perfectum esse constat.[4] Vaan jos joku Jumalan ystävä tästälähin paraamin taitaa osoltaa, hänelle ompi vapa ehto annettu.»

Jos sitten lopuksi ksymme, mikä on Agricolan merkitys suomen kirjakielen historiassa, on siihen vastattava, että hän on ensimmäisenä ja erinomaisen taidokkaasti käyttänyt äidinkieltämme laajassa kirjallisessa tuotannossa. Hänen kielenkäyttönsä on selvää, voimakasta ja ytimekästä. Hän on kirjailijatoiminnallaan laskenut tukevan perustuksen, jolle seuraavina vuosisatoina on voitu rakentaa nykyinen taipuisa kirjakielemme. »Tosin on hän», sanoo *Ojansuu*, »ollut ortografiassaan kömpelö, mutta siinäkin hän on joko vakannuttanut tai pannut alulle useita merkitsemistapoja, jotka pääasiassa pysyivät voimassa aina 1700-luvun lopulle, osittain kauemmaksikin. Hän on osannut luontevasti käyttää hyväkseen niitä etuja, mitä itäisillä murteilla on läntisten rinnalla, joihin viimemainittuihin hän yleensä on kielenkäytössään nojautunut. Huomattavat ovat Agricolan ansiot sanaseppänä, jos kohta useat ruotsalaiset lainat ja ruotsin mukaan muodostetut sanat ja lausetavat ovat omansa melkoisesti huonontamaan yleisvaikutusta. Suomen kirjakielen isä on aina pitänyt silmällä selvyyttä ja esityksensä käsitettävyyttä. Lauseopillisessa suhteessa on paljon vanhan ja arvokkaan, runsaan, aito suomalaisuuden ohella melkoinen määrä svetisismejä,[5] epäilemättä kuitenkin pääasiallisesti lounaissuomalaisen kansankielen mukaisesti.»

[1] Varsinais-Suomi.
[2] Turun seudun kieli.
[3] Oikeinkirjoituksen.
[4] Sillä ei mikään voi olla samalla kertaa sekä aloitettua että loppuunsuoritettua.
[5] Ruotsinvoittoisuuksia.

Mitä työläisten tulee: ..

(Jatk. siv. 1)

orjuuteen, että enemmän kuin puolet Kuban kansan maksamista veroista menee korkoihin, ja sentähden tilanne on käynyt kestämättömäksi.

Kuban mellakat tietävät **epätoivoon painetun kansan kuumekouristusta,** ja tätä onnetonta kansaa odottaa nyt tuon »kansan miehen» sotavoimien väliintulo — sortajien omaisuuden suojelemiseksi. — (Saksassa sitä vastoin Hitler johtaa Saksan kansan taistelua kansainvälisiä sortajia vastaan.) Ja samalla Rooseveltin lähettiläät käyvät neuvottelemassa Kuban kommunistikiihkoilijain kanssa. Mistä syystä?

Siltä varalta, että mikäli »väliintulolla» ei enää voitaisi pelastaa kansainvälisten juutalaispankkiirien »intressejä», voitaisiin sikaarisaarella aikaansaada kommunistinen juutalaisKOMISSAARIEN valtakunta — USA:n uuden ystävän, Neuvostovenäjän mallin mukaan — jotta nuo samat »intressit» olisivat sitten TÄLLÄ tavalla turvatut.

Tai ehkä, toveri Sventorzetski, Te tästä kaikesta olette jo tietoinenkin, ja toivotte asioitten kehittyvän kaikkialla maailmassa samaan suuntaan. Ehkäpä silloin voisi Israelin armosta »tipahtaa» alikomissaarin paikkakin?

*

Työläiset, jotka luette tämän: kertokaa siitä tovereillennekin ja kehoittakaa ajattelemaan, mihinpäin meillä asioita johtavat »työväenliikkeen» suurpomot! Tutustukaa meidänkin aatteihimme ja vetäkää sitten itse päätöksenne!

Huijauksenko elpyminen . . .

(Jatk. siv. 1)

maiden »rahajuutalaiset» luottamukseen, jotta nämä rupeaisivat kansojen työtä hyväksi käyttäen huijaamaan (spekuleeraamaan) pörsseissään ja siten johdattaisivat myöskin meidän **»arvovaltaisemme» luottamukseen** vastaavanlaisine seurauksineen.

Meillä on maat ja mannut, meillä on loppumattomat mahdollisuudet taloudelliseen hyvinvointiin, mutta meidän »arvovaltaisillamme» ei ole luottamusta ja siksi Suomen kansan pitää kärsiä.

Herää Suomen kansa näkemään, mihin ja miten arvovaltaiset sinua johtavat! Opi ajattelemaan omilla aivoillasi ja luottamaan omaan voimaasi ja kykyysi! — On sanottu: »Kullakin kansalla on sellaiset johtajat, kuin se ansaitsee?»

Kaksikielistä osastoa, joista viimemainituista yksi pääasiallisesti ruotsinkielinen.

12. 1. Kauppasopimusneuvotteluissa Viron kanssa asettautuu Suomi Viroon nähden samalle kannalle kuin Saksa Suomeen nähden, mutta Viro asettautuu Suomeen nähden samalle kannalle kuin Suomi Saksaan nähden. — Mikä kanta on nyt se oikea — herrat liberalistit?

12. 1. Vuosi 1933 vientienemmyys oli lähes 1.4 miljardia ja kolmen viide vuoden vientienemmyys oli lähes 3.5 miljardia markkaa. **Niistä** on noin lähes 2 miljardia mennyt korkoina kansainvälisille juutalaispankkiireille, noin 1 miljardi makaa toimettomana pankkiemme holveissa ja 1.5 miljardia ei riittäne ulkomaisten lainojemme kurssitappioiden peittämiseksi. — Noin yhden miljardin **vajaus** on siis käytettävissä Suomen talouselämän tervehdyttämiseksi. — Lukuunottamatta vientiteollisuutta, joka on samana kolmena vuotena voittanut Suomen markan keinotekoisen alhaisten kurssinoteerauksien kautta noin 3 miljardia.

13. 1. Thunberg on kunnostautunut Davosin kilpailuissa.

15. 1. Kansallispankin portaalla on eräs anoppi ampunut revolverilaukauksen vävypoikaansa kohti ja sitten yrittänyt lopettaa oman elämänsä.

16. 1. Helsingin Osakepankki jakanee 7 prosenttia osinkoa vuodelta 1933 ja tämän jälkeen poistaa puolet osakepääomasta ja kolmannen osan vararahastostaan; minkä Ryti katsoo »reippaaksi, rohkeaksi ja viisaaksi» otteeksi, ja »osakkaiden kannalta onnelliseksi». — Sanat ovat tiettävästi olemassa ajatuksien salaamiseksi. — Onnittelemme myöskin Rytiä »rohkeuden ja viisauden» uuden mittapuun keksimiseen.

16. 1. Latvian ulkoministeri Salnais on saapunut vierailulle Helsinkiin.

10. 1. Lubbe on teloitettu.

10. 1. Kuusi USA:n lentokonetta on lähtenyt lentämään maapallon ympäri.

11. 1. Ranskan ja Neuvostolan välinen kauppasopimus on allekirjoitettu. Venäjä ostaa luotolla Ranskasta 250 milj. frangin arvosta.

11. 1. **Kauppalehden** julkaisemien tietojen mukaan on kahvimarkkinain asema **parantunut tuntuvasti,** koska Brasiliassa on kahdessa vuodessa **hävitetty yli 25,000,000 säkkiä kahvia.** Nykyisestä sadosta poltettaneen 40 prosenttia.

12. 1. Kanadan Montrealissa asuvat suomalaiset kärsivät pulan johdosta kovaa hätää.

13. 1. Ruotsin vironomaiset ovat lähettäneet lentokoneita ja tulliveneitä etsimään »kummituslentäjiä».

13. 1. Valkeasaaren raja-asema on palanut.

14. 1. Saksan entinen keisari Wilhelm ei aivan hyväksy natsien politiikkaa. — Ei liioin Svenska Pressen. —

14. 1. Bayonne-jutusta huolimatta on Chautemps saanut luottamuslauseen ja voi jäädä paikalleen. Eihän Stavisky tehnyt muuta kuin tuhlasi 600 milj. frangia ja sitten jättänyt tämän elämän — ja onhan se parlamentarismi niellyt paksumpiakin paloja!

15. 1. Pu-yi kruunataan Mandshukuon keisariksi.

15. 1. Ranskassa tapahtuneessa lento-onnettomuudessa saivat yhdeksän henkilöä surmansa.

15. 1. Mandshukuon poliisipäällikkö on murhattu.

15. 1. Sisäinen levottomuus Itävallassa kasvaa yhä.

15. 1. Lontoon suurlehden »Daily Mail'in» omistaja, lordi Rothermere, on julkisesti siirtynyt fascistiselle kannalle.

16. 1. Italian-matkastaan kotiutunut ministeri Witting kertoo m. m. Mussolinin luoneen maanparannustöiden avulla kokonaisen uuden vehnänviljelysalueen, joka voi elättää satojatuhansia ihmisiä.

16. 1. Kubassa on täydellinen sekasorto. Presidentti on luopunut virastaan.

KATAJAISEN KANSAN KOULUPENKKI.

ARKI-IHMISEN MIETTEITÄ II.

Jokaisen ajattelevan ihmisen on myönnettävä, että on olemassa muitakin tarkoituksia kuin ihmisten huomaamat. Ken ei tätä myönnä, menköön korpeen miettimään. Ja tarpeeksi mietittyään hänen on se myönnettävä. Sillä koko luontohan on täynnä tarkoituksenmukaisuutta, mutta itse luonnon tarkoitus, se on selittämätön. — Se, minkä jokainen kykenee luonnossa huomaamaan, on eri luontokappaleiden *jatkuva taistelu olemassaolostaan.* Tällä taistelulla on tietenkin tarkoituksensa. Taistelussa yleensä heikompi sortuu, ja tästä päättelemme, että taistelun tarkoituksena onkin jättää vahvemmat jälelle elämää jatkamaan. Ehkä niinkin, mutta minkä vuoksi elämää sitten on jatkettava? Tähän kysymykseen ei ihminen osaa vastata. — Toinen huomio, minkä ihminen luonnon parissa tekee, on *luontokappaleiden erilaisuus.* Ei ole olemassa vain eri kasveja: puita, ruohoja, sammalia j.n.e. ja eri eläimiä: imettäväisiä, lintuja, kaloja j.n.e., vaan voidaan vielä eri kasveissa ja eläimissä erottaa runsas joukko lajeja. Mikä on tämän lajittelun tarkoitus? Me sanomme, että erilaiset olosuhteet ovat pakottaneet kasvit ja eläimet kehittymään erilaisiksi. Tähän voidaan taas kysyä, että miksi on olemassa erilaisia olosuhteita ja että miksi kasvien ja eläinten on sitten mukauduttava. Ja nämäkin kysymykset jäävät vastausta vaille.

Olemassaolon taistelussa havaitaan *taistelua oman itsensä* ja *taistelua toisen puolesta.* Ei voida sanoa, että jompikumpi näistä vaikuttimista olisi toista huomattavasti voimakkaampi. Sillä tosin voi joku eläin taistella viimeiseen voimanrippeeseensä saakka hengestään ja oikeuksistaan, mutta toiselta puolen on myös mittaamaton se raivo, jolla emo puolustaa poikasiaan. — Olemassaolon taistelussa on toinenkin piirre havaittavissa, nimittäin se, että *useimmat ja katkerimmat taistelut käydään eri lajiin kuuluvien luontokappaleiden välillä.* Vain äärimmäisessä hädässä tai sukupuolivietin sokaisemina käyvät saman lajin yksilöt toistensa kanssa tappeluun.

Ihminen on päässyt muiden luontokappaleiden herraksi. Ei ruumiillisten ominaisuuksiensa avulla, vaan älynsä voimalla. Ja jos älykkyyttä pidetään kehittyneisyyden merkkinä, niin onkin ihminen, ainakin toistaiseksi, luontokappaleiden joukossa ehdottomasti numero yksi. Tästä huolimatta ovat ihmiset elämäntoiminnoiltaan ja ominaisuuksiltaan täysin rinnastettavissa muihin luontokappaleisiin. *Sama* olemassaolon taistelu on havaittavissa myös ihmisten keskuudessa ja *sama* jakaantuminen lajeihin, eri rotuihin ja kansoihin. *Ilmeisesti ihminen vain jatkaakin luonnon antamaa tehtävää kehittyneemmässä muodossa, ja yhtä ilmeistä on, että näin on tarkoitettu.*

*

Ihmisten kesken ei lajijako ole aina niin selvästi havaittavissa kuin muussa luonnossa, johtuen tämä eri rotujen ja kansojen sekottumisesta toisiinsa. Näin ollen voidaan helposti tulla siihen johtopäätökseen, että ihmisen kehittynein muoto olisi jonkinlainen »sekahedelmäkeitto», eri rotujen sekotus. Tämä johtopäätös on kumminkin väärä. Sillä *erilaiset olosuhteet ovat juuri luoneet eri rodut ja kansat, ja jotta ihminen voisi tulla kaikkialla samanlaiseksi, on ensinnä olosuhteiden tultava kaikkialla samanlaisiksi.* Mikä puolestaan näyttää toistaiseksi mahdottomalta. Yhtä harhaanjohtavaa on tietenkin kuvitella, että joku määrätty ulkonainen seikka, esim. ammatti, *yksinään* voisi muokata rodun.

Ihminenkin voi taistella sekä itsensä että omaistensa puolesta. Hän on vain sikäli erikoisasemassa, että hänellä älyn käyttö on määräävämpi, muiden luontokappaleiden taistellessa etupäässä vaistomaisesti. Mutta molemmille on yhteistä tunne, joka taistelutahtoa komentaa. Ihmisen tunnepiiri on laaja, hän ei taistele vain vaimonsa ja lapsiensa puolesta, vaan vieläpä sukunsa, heimonsa ja kansansakin puolesta, kenties rotunsakin puolesta.

Laajimmaksi muodoksi katsotaan tavallisesti eri kansojen välisiä taisteluita. Koska kansojen yhteiskunnallisena muotona ovat valtiot, niin sukeutuvat taistelut muodollisesti eri valtioiden välisiksi. Tämä valtiojako aiheuttaa usein tyytymättömyyttä ja katkeruuttakin siitä syystä, että kansan ja vastaavan valtion maantieteelliset rajat eivät aina käy yksiin. Jos saman valtion piirissä on alkuaan kahteen eri kansaan kuulunutta väkeä, niin on jo käytännöllisistäkin syistä vähemmistön osattava tyydyttävästi mukautua leimaa-antavaan enemmistöön. Mukautumisen mahdollista katkeruutta ovat omiaan helpottamaan keskinäiset avioliitot, yhteiset toimipaikat, yhteiset kohtalot ja ennen kaikkea *halu kuulua samaan kansaan.* — Jos taas sama kansa on pirstottu kahteen eri valtioon, niin näiden kansanosien yhdistäminen samaan valtioon on paljon vaikeampi tehtävä. Siksi katsotaankin useimmiten sota ainoaksi keinoksi tällaisissa tapauksissa. Yhdistymisen tärkeimpinä edellytyksinä on kumminkin pidettävä, että *kumpikin kansanosa haluaa sitä* ja ollaan yhtä mieltä siitä, *mihin valtioon liitytään.*

Valtio on korkein kansaa komentava hallinnollinen laitos. On tehty yrityksiä eri valtioiden kokoamisesta saman komennon alle, mutta nämä yritykset ovat käytännössä osoittaneet kykenemättömyytensä. Yksimielisyyttä on näet puuttunut ja mistäpä sitä olisi saatavissakaan. Ainoastaan keskinäisissä kulttuuriyhteyksissä ja toisarvoisissa käytännöllisissä kysymyksissä on päästy eri kansojen välillä »yhteisymmärrykseen». Kansainvälinen kanssakäynti on näin ollen edelleenkin olemukseltaan kissanhännänvetoa eri kansojen ja valtioiden eduista, tosin melko kohteliaassa muodossa. Ja jos kohteliaassa kinastelussa oveluus ja tarvittaessa röyhkeys eivät johda toivottuihin tuloksiin, niin turvaudutaan aseisiin. — *Se kansa, joka on aseellisesti tai taloudellisesti riippuvainen toisista, on aina epäedullisemmassa asemassa.* Ei riitä, että kansa on julistautunut itsenäiseksi. Toisten valtioiden tunnustus on tietenkin sekin tarpeen, ainakin postilaitoksen työn helpottamiseksi. *Mutta itsenäisyyden takaavat vasta aseellinen ja taloudellinen itsenäisyys.* Kansa, joka ei ymmärrä puolustuskuntoisuutensa ja itsenäisen taloudellisen asemansa merkitystä, ei ansaitse elää, vaikka sillä halua siihen olisikin. On myös lyhytnäköistä enää kuvitella vain aseiden kaikkiauttavaan voimaan, sillä nykyään taloudelliset seikat esittävät tärkeätä osaa kansojen välien selvittelyssä. Ennen vanhaan komennettiin tosin tykkien voimalla velkakirjojakin, mutta nykyään komennetaan jo velkakirkojen voimalla tykkejä! Tätä muuttunutta voimasuhdetta ei aina huomata, mikä johtuu siitä, että sanomalehdistö yhä edelleen toitottaa paljoa enemmän tykeistä kuin velkakirjoista.

L.

(Jatkoa seur. numerossa.)

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA

S.K.J:n Jäsenille!

Niitä järjestömme jäseniä, miehiä ja naisia, jotka voivat ja tahtovat olla apuna suurarpajaistemme onnelliseen lopputulokseen saattamiseksi, pyydetään ilmoittamaan osoitteensa S.K.J:n arpajaistoimistoon, Helsinki, Johanneksenrinne 2. Puh. 33 156. Nyt kun arpajaiset ovat käynnissä, kaivataan kipeästi lisätyövoimaa ja uhrimieltä, sillä lupa sinänsä edellyttää vain toimintamahdollisuutta, mutta tulos on vielä kovien ponnistusten takana. Arpajaistoimikunta toivoo, että kaikki järjestömme jäsenet ja ystävät tahtovat olla mukana suuryrityksessämme. — Jäseniämme velvoittakoon se tieto, että arpajaistemme onnistumisesta suuressa määrin riippuu koko järjestömme tuleva toiminta ainakin taloudelliselta kannalta katsottuna. — Kiirehtikää kaikki toimintaan yhteisen päämäärämme hyväksi.

S.K.J:n Suurarpajaisten Keskusjohto.

Haagan tukikohdalla oli viime sunnuntaina junttakokous V.P.K:n talolla. Tilaisuuteen teki Hels. piirin 4 alue kävelyretken. Kokouksessa oli lehtori Hirven puhe aiheesta: rikollisuuden syyt; aluev. Vakkuri puhui SKJ:n päämaaliohjelmasta ja vartija Uusitalo selosteli SKJ:n ohjelmaa. Kyselyitä tehtiin, kirjallisuutta ja hakaristejä myytiin. Runsaampi osanotto kokoukseen samoin kuin kävelyretkelle olisi ollut suotavampaa.

Hiihto- ja kävelyretken Munkkiniemeen tekee Hels. piirin 4 alue sunnuntaina tk. 21. pnä. Kokoonnutaan HOK:n kohdalle Turuntiellä klo 11. Kokous on Kalastajatorpan ravintolan yläsalissa Osanotto on kaikille vapaa. Lähdetäänpäs joukolla mukaan!

- Mitä markalla saa -

Tavallisesti sanotaan, että markalla ei saa mitään ja kaipa se vähän niin onkin jos sijoittaa markkansa huonosti, mutta sijoittamalla vaikkapa vain yhden ainoan nikkelimarkan S.K.J:n Suurarpajaisten arpoihin, voi sillä saada jokaiselle yksilölle tärkeitä tarvikkeita satojen markkojen arvosta. Nämä S.K.J:n suurarpajaiset ovat laadultaan aivan erikoiset siksi, että

JOKAINEN NUMEROITU ARPA VOITTAA

ja koko arpamäärästä joka kymmenes arpa on numeroitu, edelleen

JOKAINEN VOITTO ON HETI PERITTÄVISSÄ

S.K.J:n arpajaistoimistosta, Helsinki, Laivurinrinne 2, puh. 33 156, joten

KAIKKI VOITOT OVAT PIKAVOITTOJA.

Yritteliäisyys se on, joka vaikeinakin aikoina voi viedä tuloksiin, mutta jos yritteliäisyyttä puuttuu niin ei ole onnistumisen mahdollisuutta. — Yrittäkää siis jokainen ainakin yhdellä markalla — jos Teillä on vähänkin onnea, niin juuri tällä markalla voitte saada esim. erilaisia huonekaluja, ompelukoneita, arvokkaita naisten käsitöitä, moninaisia kultaseppäteollisuuden valmisteita, ostokortteja sekä monia muita jokaiselle tärkeitä talous- y.m. tarvikkeita. Jos Teillä taas ei joka markalla satu olemaan onnea mukana, sillä saattaahan tyhjäkin arpa tulla, niin kuitenkin Teille jää hyvä omatunto siitä, että olette yrittäneet ja toiseksi siitä, että olette markallanne tukeneet hyvää tarkoitusta, sillä S.K.J. taistelee kansamme tulevaisuuden puolesta uuden näkemyksen pohjalla ja myöskin jokaisen suomalaisen elinetumahdollisuuksien puolesta — siis menetettykin markka on oikein sijoitettu.

Näitä aivan erikoislaatuisia arpoja on saatavana S.K.J:n arpajaistoimistosta, Helsinki, Laivurinrinne 2, puh. 33 156, sekä Helsingissä myöskin useammilta S.K.J:n jäseniltä. Maaseudulle toimitetaan arpoja kaikkiin siellä toimiviin S.K.J:n alueisiin sekä myöskin yksityisille tilaajille tai yhtymille Arpajaistoimistomme välityksellä postitse postietuantia vastaan, jos tilaus sisältää vähintäin 10 kpl. Vähintään 100 kpl. kerrallaan tilattaessa ovat postikulut lisäksi vapaat. — S.K.J:n jäsenet ja ystävät — varatkaa itsellenne tilaisuus voittoon — tukekaa taisteluamme Uuden Suomen luomiseksi. Heräää Suomi!

Tilauskilpailumme.

Tämän viikon tulokset tarkkailussa ovat osoittaneet seuraavia tuloksia:

Suurkilpailumme:

1 tila (1) Hels. piiri, 4 alue.
2 » (2) Hels. piiri, 7 alue.
3 » (3) Hels. piiri, 19 alue.
4 » (5) Jyväskylän alue.
5 » (4) Länsi Uusimaan alue
6 » (7) Hels. piiri, 1 alue.
7 » (8) Hels. piiri, 6 alue.
8 » (7) Hels. piiri, 14 alue
9 » (10) Kuopion alue.
10 » (6) Vaasan alue.

Etuilua osoittavat Hels. piirin 1 ja 6 sekä Jyväskylän ja Kuopion alueet. Velttouden merkkiä ja Länsi Uusimaan, Hels. piirin 14 ja Vaasan alueissa.

Tammikuun hankinta

osoittaa, että:

1 tila (2) Hels. piiri, 4 alue.
2 » (2) Hels. piiri, 1 alue.
3 » (8) Hels. piiri, 6 alue.
4 » (10) Hels. piiri, 7 alue.
5 » (—) Jyväskylän alue.
6 » (5) Vaasan alue.
7 » (1) Karjalan alue.
8 » (—) Hels. piiri, 12 alue.
9 » (—) Hels. piiri, 19 alue.
9 » (—) Loviisan alue.
9 » (15) Pihtiputaan alue.
9 » (—) Porvoon alue.
10 » (—) Turun alue.

Kuten näkyy, on Helsingissä alettu oikein väellä ja voimalla jyllläämään..

Henkilökohtaista kilpailua

tarkastellessa huomaamme,, että:

1 tila (1) aluer. Koistinen, Helsinki.
2 » (2) toimist.p. Lindqvist, H:ki.
3 » (4) junttav. Uusitalo, Helsinki.
4 » (4) junttav. Jahnsson.
5 » (5) aluev. Vesterlund, Lohja.
6 » (8) aluev. Jansson, Karjaa.
7 » (9) valist.v. Herrmann, H:ki.
8 » (13) lehtiv. Oksanen, Helsinki.
9 » (10) aluev. Patanen, Helsinki.
10 » (—) lehtiv. Kelkka, Helsinki.
11 » (11) tukiv. Hakala, Jyväskylä.
12 » (12) aluev. Sjöstrand, Kuopio.
13 » (—) aluev. Saarto, Helsinki.
14 » (17) vahtim. Vartiainen, H:ki.
15 » (14) aluel.v. Sandell, Helsinki.
16 » (—) järj.-joht. Kalsta, Helsinki.
17 » (—) aluev. Rosenqvist, Turku.
18 » (16) Tukiv. J. E. Säde, H:ki.
19 » (12) tukiv. Smalen, Helsinki.
20 » (18) aluev. Vallenius, Haga.

Näyttää siltä, että aina ne sentään joka viikko hiukan numerot vaihtuvat. Lienee hauskaa nähdä

Tammikuulla

yksityishankinnoissa 10 parasta asiaasiamiestämme:

1 tila junt.v. Uusitalo, Helsinki.
2 » lehtiv. Kelkka, Helsinki.
3 » aluev. Rutanen, Jyväskylä.
4 » aluev. Saarto, Helsinki.
5 » aluelv. Patanen, Helsinki.
6 » aluev. Kull, Vaasa.
7 » lehtiv. Oksane, Helsinki.
8 » järj.joht. Kalsta, Helsinki.
9 » toimist.p. Lindqvist, Helsinki.
10 » aluer. Koistinen, Helsinki.

Tarkastellaanpas taas ensi viikolla, niin saadaan nähdä, miksi ne numerot jälleen muuttuvat.

Virkkalassa 8. 1. 34.

Länsi-Uusimaa on niitä onnellisia seutuja maassamme, jossa toimii mies, joka on valmis uhraamaan kaikkensa kansansa tulevaisuuden hyväksi, suokoon korkein hänelle menestystä työssään, sillä vain häneen turvaten me jaksamme taistella tälle maalle ja kansalle todellisen vapauden ja itsenäisyyden.

Virkkalan teollisuusseudulla näyttää SKJ:n aatteet lankeavan hyvään maahan, kansalaiset ovat varmaankin kyllästyneet loppumattomaan veljesvihan lietsontaan, siksi he joukolla tulivat maanantaina 8/1 järjestettyyn juuttakokoukseen, missä Av. Säde Helsingistä selosti heille, mitä varten SKJ:n taistelu on välttämätön, se kun on suunnattu tämän koko ihmiskunnan vihollisiin ja kaiken pahan synnyttäjiin ja ylläpitäjiin. Uskomme että läsnäolijat tulivat vakuutetuiksi siitä, että Suomessakin löytyy salaisia voimia, jotka pyrkivät hallitsemaan ja ohjaamaan kansamme kohtaloita. SKJ on ottanut pyhäksi tehtäväkseen taistelun näitä pahuuden alkujuuria vastaan ja kun kansamme on saatu näkemään, mistä tämä nykyinen hajaannus ja pula ovat syntyisin, silloin on helpompi koota repaleinen kansamme taisteluun yhtenäisen Suomen puolesta. Toivomme, että taistelu kokonaisuuden puolesta kantaa lähitulevaisuudessa runsaan hedelmän, ja lopetamme sanoihin Herää Suomi!

Mukana ollut.

Helsingin Osakepankki poisti . . .

(Jatk. siv. 1)

mutta heikoimman, Helsingin Osakepankin osakkeet nousivat n. 32 %! Joulukuun 20—23 päivinä myytiin Helsingin Arvopaperipörssissä noin 1,700,000 markan arvosta Helsingin Osakepankin osakkeita, mutta Pohjoismaiden Yhdyspankin osakkeita vain n. 675,000 markan arvosta. (Kansallis-Osake-Pankin osakkeita myytiin osapuilleen saman verrran kuin HOP:n, vaikka niiden kurssinnousu oli ollut niin paljon pienempi.) Tammikuun 4:nä päivänä myytiin PYP:n osakkeita n 90,000 mkn arvosta ja KOP:n osakkeita n. 300,000 mkn arvosta, mutta HOP:n osakkeita n. 600,000 mkn arvosta, viimemainittujen noteeraus kun oli nyttemmin noussut yli 40 %:lla. Ja näin korkeana se pysyi kunnes uutiset »reippaasta, rohkeasta ja viisaasta» toimenpiteestä ilmestyivät lehtiin — seurauksella, että yhtenä päivänä kiiruhdettiin muuttamaan rahaksi **14,850 osaketta (!)**, jolloin niiden kurssi painui alle marraskuun noteerauksien.

Tulee kysyneeksi, olivatko »asiantuntijat» todellakin niin asiantuntemusta vailla, etteivät aavistaneetkaan minne päin oltiin menossa, ennenkuin pankkitarkastaja tuli ja avasi heidän silmänsä. Olisi myöskin hauskaa tietää, mistä johtui tuo HOP:n osakkeiden valtava kurssinnousu, joka toi joillekuille niin hyvän joululahjan. Yleensä tämä koko juttu hyvinkin muistuttaa noita päiviä, jolloin yleisölle hyvin »arvovaltaiselta» taholta vakuutettiin, ettei tule kysymykseenkään, että Suomen markka irroitettaisiin kullasta, niin että **Suomen kansa** sai siitä tietää niinikään vasta sanomalehtien kautta, sen jälkeen kuin se oli jo tapahtunut.

SKJ:n perusajatus 8:

Kansantalouden tehtävänä on kysynnän tyydyttäminen, eikä lainapääoman mahdollisimman suuri kannattavaisuus. On luotava taloudellemme edellytykset pysyttäytyä vapaana nykyisen korkotalouden rasituksista. Siksi on vapauduttava ylivaltiollisesta rahamahdista, sillä vain siten voidaan toteuttaa yhteiskunnallisen elämän ja kansantalouden korkeinta lakia yhteishyvää ja **estää keinottelu** kansalaisten työllä.

SKJ:n perusajatus 9:

Rahatalous on niinikään alistettava **valtakunnan kokonaisuuden** palvelijaksi.

SKJ taistelee **järjestelmää** vastaan. Se herättää Suomen kansaa uusiin näkemyksiin, sekä esittämällä niitä että paljastamalla vanhan järjestelmän mätäpaiseita. Mutta se ei kehoita ketään ryhtymään valtiollisen ja yhteiskunnallisen elämän kokeiluihin käytännöllisissä asioissa uusilla otteilla, ennenkuin uusi maailmankatsomus on kansassamme kypsynyt ja riittävän monta ja pätevää ammattimiestä on kasvatettu julkisten asioitten ohjaamista varten uudessa hengessä. Siihen asti on annettava vanhojen miesten hoitaa asiat niin hyvin tai huonosti, kuin mihin ne pystyvät, ja heitä on niissä asioissa tuettavakin eikä vaikeudettava heidän toimintaansa. On siis vältettävä kaikkea, mikä olisi omiaan aikaansaattamaan paniikkia, sillä sellaisesta hyötyisivät vain keinottelijat, yleisön siitä kärsiessä vielä enemmän tappiota. Mutta vanhoilta johtajilta on vaadittava, etteivät he myöskään puolestaan millään tavalla asettaudu estämään niiden uusien aatteiden julkista pohdintaa ja kehittämistä, jotka nyt luonnon voimalla tunkeutuvat kaikkialla maailmassa etualalle. Päinvastoin tulee heidänkin vuoroltaan tukea aatteellisia pyrkimyksiä päästä selville vesille — mikäli he eivät ole liian vanhoja omaksumaan nuoremman polven näkemyksiä, joką tulee rakentamaan tämän maan tulevaisuuden.

Suojeluskunnat . . .

(Jatk. siv. 1)

noisimme, että suojeluskuntien esikuntien kokoonpano olisi aivan toinen, jos yllämainittu määritelmä olisi ollut vaaleissa ratkaisijana.

Kuten tunnettua, rakentuu suojeluskuntien talous siihen tukeen, mitä valtio, kunnat, yksityiset liikkeet ja yksilöt sekä eräät järjestöt ja seurat antavat. Suojeluskuntien talous on suurelta osalta, mutta myöskin niitten muu toiminta eräissä suhteissa sangen vakavasti riippuvainen yksityisistä henkilöistä ja liikkeistä. Kansalaisten arvovalta riippuu nykyisessä yhteiskunnassamme melkein yksinomaan siitä, mikä on heidän taloudellinen asemansa. Sillä, jolla on varoja ja joka on rahallisesti ollut tilaisuudessa ja halukas avustamaan jotakin asiaa, sillä on aina ollut arvoa ja valtaa. Samoin on tässäkin asiassa.

Kansalaiset, jotka omistaan tai edustamiensa liikkeiden puolesta, ovat voineet auttaa suojeluskuntia, ovat myöskin nauttineet arvoa suojeluskunnissa, heillä on enemmän kuin muilla ollut »suojeluskuntamiesansioita ja ominaisuuksia» ja he luonnollisesti ovat miehittäneet mainitut esikunnat. He ovat ennen muita kansalaisia tulleet näissä esikuntavaaleissa kysymykseen riippumatta ollenkaan heidän muista ominaisuuksistaan, jotka useasti ovat olleet aivan kielteiset. He ovat isänmaallisuudessa saaneet loistaa rahojensa avulla. Ei ole *julkisuudessa* ainakaan vielä mainittu, että joku olisi asettanut suoranaiseksi ehdoksi avustukselleen sen, että hän tulee esikuntaan. Mutta tapauksia on varmasti useitakin, jolloin sivutietä on annettu tietää, että niin ja niin tulee toimia, jos mieli saada tukea. Aivan yleistä on sitäpaitsi, että hyvikkeeksi avustuksesta taikka sitten suuremman tuen toivossa on valittu rahamies tai muuten huomattavassa yhteiskunnallisessa asemassa oleva henkilö esikuntaan.

Me emme mitenkään tahdo sanoa, ettei talousmiehiä tarvita suojeluskuntien esikunnissa, mutta väitämme, ettei ole oikein, että suojeluskuntien esikuntiin valitaan vain sen perusteella, miten henkilöllä on rahapussi avoinna taikka nykyistä yhteiskunnallista arvovaltaa ja asema takanaan.

Todelliset suojeluskuntamiesansiot ja -ominaisuudet ovat löydettävissä aivan toisaalla.

Nyt tulee kuntia, jotka panevat avustukselleen suoranaisia julkisia ehtoja. Sen ei pitäisi myöskään olla niin kummeksittavaa, sillä kuten yllä jo viittasimme, salaisia ehtoja, sopimuksia ja hyvityksiä puolin ja toisin on tehty lukemattomia, ja suorastaan niitten perusteella ovat meidän suojeluskuntiemme esikunnat valitut kautta koko linjan.

Ajatellaan esimerkiksi seuraavaa tapausta. Kuten tiettyä tukevat erikoisesti puuliikkeet ja jotkut muutamat muut suuret liikkeet, kuten esim. pankit suojeluskuntia ja myöskin ovat voimallisesti edustettuja esikunnissa. Me tiedämme, että metsäteollisuusliikkeet ovat pankkien tukemana maksaneet yleensä nälkäpalkkoja, ryöstäneet työntekijäin työtä, myöskin monen ahkeran ja todella uurastavan suojeluskuntalaisen, koko meidän talouselämämme on järjestetty näiden liikkeiden hyvinvointia ajatellen muitten kansalaisten kustannuksella. Nyt nämä liikkeet suurista voitoistaan, mikä on saavutettu useasti todellisten suojeluskuntamiesten kustannuksella, ovat tilaisuudessa ja taipuvaisia osan saalistuksestaan antamaan suojeluskunnille ja siten lunastamaan itselleen pääsyn suojeluskuntien esikuntiin sekä isänmaallisuuskaavun, *vaikka koko heidän jokapäiväinen toimintansa ja työskentelynsä on isänmaa-aatetta ja sitä henkeä vastaan, jonka suojeluskunnissa pitäisi* vallita ja toivottavasti suurissa suojeluskuntajoukoissa vielä vallitseekin, vaikkapa nämä suojeluskunta-aatteen vilpittömät taistelijat eivät ole tilaisuudessa miehittämään esikuntapaikkoja.

Mikähän olisi suojeluskuntien yksityisiltä tahoilta tuleva avustus silloin, jos esikuntiin valittaisiin miehet *vain heidän suojeluskuntamiesansionsa ja -ominaisuutensa perusteella?*

Nämä tuollaiset hiljaiset, salaiset ja julkiset ehdot suojeluskuntia tuettaessa ja esikuntia miehitettäessä ovat tämän meidän kultaisen liberalismimme kukkasia, niitä ei kannata erikoisemmin ihmetellä. Niitä on vuosikausia tapahtunut ja paljon pahempia kuin mitä nyt esille tullut.

Mutta ihmetellä tulee, miten kauan Suomen kansa kestää puolustuslaitokseensakin nähden liberalismin korkeata veisua.

Rikollisuus

ja sisäisten olojen levottomuus.

Vanhojen hyvien käsitysten mukaan on rikoksesta ensi sijassa vastuussa sen tekijä. Nyt on vuosikymmeniä kansaan ajettu sitä edistysmielistä oppia, että rikos on yhteiskunnallisten epäkohtien aiheuttama ja rikollinen jonkunmoinen syyntakeeton marttyyri. Kun meidän vankilamme ovat nyt niin täynnä noita marttyyreja, ettei tiedetä, mihin heitä sijoittaisi, vaikka uusia hienoja »täyshoitoloita» on rakennettu oikeastaan enemmänkin kuin veron maksajien kukkaro kestää, aletaan vähitellen havahtua tuumimaan kasvavan rikollisuuden syitä ja heinoja sen poistamiseksi. Syytä siihen onkin, onhan meillä täällä Suomessa itsekullakin 20 kertaa enemmän mahdollisuuksia tulla tapetuksi kuin esim. Ruotsissa. Parlamenttimme on kyllä aikaisemmin pariinkin kertaan puuttunut rikollisuuskysymykseen, toisella kerralla vähennettiin poliisivoimaa ja toisella jo tuomituille raukoille tilaisuus valita rangaistutapansa määrätyistä mahdollisuuksista. Näistä toimenpiteistä huolimatta on rikollisuus vain kasvanut. Nyt on vietetty sovinollisuuden viikon jatkoksi, erikoinen rikollisuuden vastustamisviikko, jolloin herrat ovat esitelmöineet etupäässä rikollisuuden syistä.

Rikollisuuteen vaikuttavat tietysti monetkin syyt, yksilön erilaiset taipumukset niihin, hänen henkinen ja ruumiillinen vajavaisuutensa, ympäristön esimerkki ja kasvatus, sekä yhteiskunnalliset olot. Viime mainituista on huomattu, että mitä levottomammat ovat sisäiset olot, sitä suurempi on rikollisuus. Nykyistä huimaavan suurta rikollisuutta voitaneen siten pitää kansan kasvavan levotomuuden merkkinä. Levottomuutta aiheuttavasta syystä on tarkastaja Mustala lausunut esitelmässään seuraavaa: »Tässä maassa ei vuosikausiin ole muuta tehty kuin lietsottu vihaa ja syytetty toisiaan. Onko silloin ihme, että väkivaltaisuus on syöpynyt kansan karuun, umpinaiseen ja alkuvoimaiseen sieluun.»

Sanomalehtien kirjoituksista päättäen ymmärretään vihan lietsomisen ja toisten syyttelyn tapahtuvan etupäässä puolue-elämän yhteydessä. Koska puolueen on käännettävä jokainen asia omaa etua palvelemaan, on Mustalankin lausunto otettu ainakin Helsingin Sanomissa (t.k. 13 p:n pääkirjoitus) aiheeksi päästä vastapuolueen kimppuun. Se se tietysti lietso vihaa ja syyttele toisia, oman puolueen vioista ei puhuta mitään.

Tuskinpa kukaan uskoo, että tässä maassa on yhtään puoluetta, joka ei olisi syypää vihan lietsontaan ja toisten syyttelyyn. Nehän ovat tepsiviä keinoja äänestäjäjoukkojen vaaliuurnille ajamiseksi, ja olemmehan nähneet, että mitä toivottomammaksi ja äänestyshaluttomammaksi kansa on vuosien kuluessa käynyt, **sitä vahvemmat annokset vihaa** sen keskuuteen on kylvetty, jotta saataisiin edes toinen puoli äänestäjistä »oikeuttaan» käyttämään. Puolueen täytyisikin omata yli-inhimillisen vahva moraali, jotta se näissä oloissa voisi jäädä tuollaisiin keinoihin turvautumatta. Ihmiset ovat kaikissa puolueissa suurin piirtein samallaiset, mistä se moraali tulisi yhteen sen enempää kuin toiseenkaan.

Puolueet ja niihin kuuluvat kansalaiset eivät ole yksinomaan syyllisiä vihan lietsontaan, vaan osansa ja suuri osansa onkin sillä järjestelmällä, joka perustuu nykyaikaiseen puolue-elämään, siis meidän parlamentarismillamme. Sehän se jakaa kansalaiset toisilleen vihamielisiin karsintoihin, siitähän se vihan kylvö ja toisten syyttely kumpuaa, jonka kaameat hedelmät ovat rikostilastostamme nähtävissä.

Meillä on vallalla toinenkin ismi, joka lisää maassa tavattomasti sisäistä levottomuutta. Se on tuo talousjärjestelmänä tunnettu liberalismi. Sen hyväksymä »vapaa» kilpailu taloudellisen elämän areenalla nostaa häikäilemättömimmät keinottelijat suurimpaan rikkauteen ja mahtiin. Tie sinne vie kuitenkin sortuneiden kotien yli. Todella kyvykkäät eivät tässä kilpailussa voita, jolleivat he ole vielä tunnottomampia kuin muut. Liberalismi vihaa sellaisia toimenpiteitä kuin kulutuksen tarkkailu ja tuotannon säännöstely kulutuksen mukaiseksi. Seurauksena on pulat kaikkine kaameuksineen, jotka me nykyään liiankin hyvin tunnemme. Kunnollinen ja kyvykäs työn tekijä tuntee kärsivänsä vääryyttä, jos häneltä riistetään hänen työnsä ja sen hedelmät. Kun »karu, umpinainen ja alkuvoimainen sielu» tuntee saaneensa osakseen vääryyttä, niin ei ole vaikea arvata, mihin se voi johtaa.

Suomalainen on luonnostaan hiljainen, tyyni ja harkitseva, mutta henkilökohtaisesta vapausdestaan ja oikeuksistaan arka. Liberalistinen talous- ja nykyinen parlamentaarinen edustusjärjestelmämme eivät kerta kaikkiaan hänelle sovi — eiväthän ne näy sopivan muillekaan, kevytluonteisemmillekaan kansoille. Ne aiheuttavat meillä rikollisuuden alituista kasvua ja kuitenkin on rikollisuus vain pieni osa siitä pahasta, mitä ne levittävät. Niistä täytyy pyrkiä eroon, ne täytyy saada korvatuiksi meille paremmin soveltuvilla järjestelmillä.

Yhtä hyvin kuin valtio voi vaatia, että jokainen työkykyinen kansalainen tekee työtä, yhtä hyvin voi jokainen kansalainen vaatia, että hänellä on työtä saatavissa ja työstään kunnollinen toimeentulo. Näitä ehtoja ei voida toteuttaa liberalistisen talouselämän puitteissa eikä nykyisten parlamentaaristen puolueiden toimesta. Ei niitä myöskään pysty toteuttamaan minkään yksityisen kansan luokan diktatuuri, historia ja itäisen naapurimme olot ovat siitä peloittavana esimerkkinä. Vain siten, että kaikkiin kansanluokkiin ja säätyihin kuuluvat kansalaiset sanoutuvat irti sekä noita ismeja tukevista puolueista, että oman luokkansa ryhmäpyyteistä ja että he liittyvät yhteen lujaksi, vastuustaan tietoisen johdon alaiseksi järjestöksi, joka määrätietoisesti ja kansan yhteistä etua silmälläpitäen työskentelee paremman tulevaisuuden luomiseksi, ovat ne toteutettavissa. Vasta sitten poistuu sisäisten olojen levottomuus.

Itsekkäistä ryhmäpyyteistä vapautuminen edellyttää korkean päämäärän tajuamista ja halua uhrauksiin sen saavuttamiseksi. Meidän on kuitenkin itsekunkin pakko kantaa nuo uhrit, jollei meistä ole saman tekevää, tuhoutuuko kansa vai ei.

X.

MAATALOUTEMME hätätila on poistettavissa

AJANMUKAISEMMALLA TALOUSPOLITIIKALLA.

Pääelinkeinolle on annettava päätuki; on luovuttava yksipuolisesta vienin suosimisesta.

Käytettävissä olevien tilastollisten tietojen mukaan on maamme maatalouden tuotteiden vuotuinen kokonaisarvo huomattavasti vientiteollisuutemme tuotannon arvoa suurempi. Suomen Pankin kuukausijulkaisun mukaan

oli koko vientimme arvo vuonna 1932 n. 4,6 miljardia markkaa, kun taas valtiomme maataloustilastossa saman vuoden sadon arvo maassamme arvioidaan 5,3 miljardiksi.

Viimemainittu luku nousee varsin huomattavasti, kun ns. raakasato jalostetaan karja- ja maitotaloudessa. Tällöin on **viennin** arvomäärä kurssin avulla keinotekoiseksi paisutettu. Kuten tästä selviää,

on maataloutemme yhä edelleen ehdottomasti ensimmäisellä tilalla maamme talouselämässä.

Sillä on myöskin paljon suuremmat kehitysmahdollisuudet kuin vientiteollisuudella, sillä käyttämätöntä viljelyskelpoista maata on meillä vielä suunnattomia määriä, mutta puutavara-alalla puhutaan jo sekä metsiemme liikahakkuusta että ylituotannosta maailman markkinoilla.

Kokonaisuuden kannalta on myöskin erittäin tärkeätä todeta se seikka, että

työpalkat muodostavat maatalouden alalla noin 80 % kaikista tuotantokustannuksista, kun taas puunjalostusteollisuudessa työpalkat muodostavat edelliseen verrattuna varsin vaatimattoman osan.

Tämä merkitsee muun muassa myöskin sitä, että vientiteollisuus suuresta liikevaihdostaan huolimatta elättää paljon pienemmän osan Suomen kansasta, kuin mitä maatalous elättää. Lisäksi — ja tämä on erittäin tärkeää — se merkitsee, että

maatalouden alalla liikkeellä oleva raha vaikuttaa paljon voimakkaammin ja välittömämmin kansamme laajojen kerroksien hyvinvoinnin ja ostokyvyn nostamiseksi, kuin vientiteollisuuden alalla liikkeellä olevat rahat.

Maamme on siinä mielessä poikkeuksellisessa tilassa, ettei vientitavaroittemme ostajat tarvitse paljonkaan Suomen markkoja, koska vientiteollisuutemme tuotteet suurimmalta osalta myydään ulkomaan valuuttoja vastaan. Toisin sanoen: me emme saa ulkomaan valuuttaa maahamme sillä tavalla, että vientiteollisuutemme tuotteiden **ulkomaalaiset** ostajat pyrkisivät meiltä **ostamaan** Suomen markkoja maksujensa suorittamiseksi, niinkuin kansainvälisessä kaupassa on tavallista; meillä **omat vientiteollisuustoiminimet** myyvät maahamme ulkomaan valuuttoja, saadakseen Suomen markkoja palkkojen maksamiseen ja metsien ostamiseen. Näin ollen

muodostuu meillä kysymys Suomen markan ulkomaisten kurssien noteerauksista vientitoiminnan ja muiden elinkeinohaarojen väliseksi kysymykseksi.

Jos Suomen markan kurssit pidetään luonnollista tasoaan alhaisimpina, niin merkitsee tämä viennin »tukemista» ja tuonnin vaikeuttamista. Tuo keinotekoinen kurssinoteeraus tietää siis samaa kuin vientipalkkioiden myöntämistä ynnä tuontitullin asettamista. Ja molemmat maksetaan **kotimaisilla** rahoilla.

(Jatk. siv. 4)

Maataloutemme...

(Jatk. siv. 1)

Eräältä osaltaan se määrä, millä vientimme ylittää tuontimme, ei siis ole syntynyt sen kautta, että olisimme **todellakin** vieneet ulkomaille noin paljon enemmän kotimaisen työn tuotteita, kuin minkä olemme ulkomailta tavaraa ostaneet; vaan se on syntynyt veroittamalla kansaamme vientiteollisuuden hyväksi. Sillä jos Suomen Pankki pitäisi markkamme kurssin korkeampana — s.o. maksaisi viejillemme vähemmän heidän valuutoista — niin supistuisihan tuon vientienemmyyden arvo vastaavasti. Tätä kannattaa ajatella niidenkin, jotka niin pontevasti saarnaavat, ettei viranomaisten siedä **»sekaantua** talouselämän **luonnolliseen** kulkuun». On pyritty väkisten keinotekoisesti kehittämään talouselämämme ulkomaankaupan pohjalle eikä sisäiselle, kotimaiselle perustalle ja tällöin on suosittu muutamia kansalaisryhmiä toisten kustannuksella.

Kuitenkaan asia ei paranisi sillä, että kurssinoteeraus yksinkertaisesti muutettaisiin, koska maataloutemme vienti kannattaakseen jo nyt, näitten peitettyjen vientipalkkioitten lisäksi, tarvitsee vielä suoranaisiakin vientipalkkioita. Mutta kun ei tässä tapauksessa ole kainosteltu turvautua keinotekoisiin otteisiin, niin ei tulisi myöskään kainostella ryhtymään sellaisiin toimenpiteisin, jolla pakoitettaisiin pankeissamme toimettomina makaavat rahat liikkeelle, ja joilla — vaikkapa yhtä »keinotekoisesti» — tuettaisiin myöskin kotimaan **sisäistä** talouselämää. Tämän puolesta puhuvat vielä monet näkökohdat.

Maanpuolustuksemme kannalta on asemamme tietysti sitä paremmin turvattu, kuta vähemmän me olemme maatalouden ja kotimarkkinateollisuuden aloilla ulkomaankaupastamme riippuvaisia — sekä ulkomaisten tavaroiden tuonnista että siihen tarvittavien valuuttojen hankkimisesta viennin avulla.

Vientiteollisuutemme yksipuolisuus — se kun valtavalta osaltaan perustuu metsatuotteiden jalostamiseen — on meille vaarallinen seikka. Suhdanteitten muuttuminen maailman markkinoilla meille epäedulliseen suuntaan voi yhtäkkiä asettaa meidät arvaamattomien vaikeuksien eteen, eikä löydy takeita siitä, että niistä silloin selveydytään yhtä kivuttomasti kuin vuonna 1919, jolloin verrattain helposti löydettiin uusia menekkimarkkinoita Venäjän asemasta.

Huolimatta kaikista kauniista puheista tullimuurien poistamiseksi pakoittaa nykyajan teknillinen, taloudellinen ja poliittinen kehitys eri kansat yhä pitemmälle omavaraisuuteen. »Kauppasotamme» Saksan kanssa on selvä viittaus tähän kehityssuuntaan. On siis otettava ajoissa huomioon, että ulkomaankauppa tulee yhä vaikeutumaan, ja kaikesta »liberalismista» huolimatta on silloin pakko ajoissa meilläkin ryhtyä kehittämään talouselämäämme omavaraisuutta kohti.

Mistä sitten johtuu, että kaikkea tervettä **kansallista** järkeä vastaan meillä yhä vielä harjoitetaan sellaista politiikkaa,

jonka seurauksena pankkeihimme kasaantuu satoja miljoonia toimettomia ja korottomia vientiteollisuutemme voittovaroja, maataloutemme kärsiessä mitä suurimpia vaikeuksia ja kotimarkkinateollisuutemme kehittyessä vain hitaasti ja vaivaloisesti vientiteollisuuteemme verrattuna —

kansamme yleisen elintason pysyessä liian alhaisena.

Älkööt pankkimme ja suurvientiliikkeemme turhaan yrittäkö vedota monimutkaisiin, keinotekoisiin »kansantaloudellisiin» vastatodisteluihin: se aika on mennyt, jolloin voitiin »yksinkertaista kansaa» sellaisilla silmänkääntämistempuilla vetää huulesta.

Asia on nimittäin liian yksinkertainen ja terveelle järjelle selvä.

Ja älkööt vedotko myöskään »arvovaltaansa», sillä se naula vielä vähemmän vetää — tositilanteen valossa. Varsinkin yhteiskunnassa, joka kehuu itseään »demokraattiseksi», se herättää vain hymyilyä. Puhutaanpa kerrankin tässä ydinkysymyksessä suoraa kieltä:

Syy on liian vanhoissa miehissä, jotka pitävät sokeasti tai etuilutarkoituksessa kiinni vanhentuneista liberalistisista »ihanteistaan»,

joiden mukaan kansantalouden tehtävä olisi muka **ylimalkaan** mahdollisimman suurien rahatulojen hankkiminen, **siihen katsomatta, kuka ne saa.** Voi kyllä olla mahdollista, että nykyinen »raha- ja talouspolitiikka» (jos sille niin kaunis nimi annetaan) hankkii suurimmat tulot ja lihavimmat korot eräille rahamiehille, pankinosakkaille ja vientiteollisuuden pomoille. Voi myöskin olla mahdollista, että näiden tulot vähitellen, vaikkakin hitaasti, löytävät tiensä kansan talouselämään, sitä **jonkin verran** pulasta auttamaan — **tällä tavalla** toteuttaen sanontaa, että »uusi nousukausi on edessämme, vaikka se todennäköisesti tulee olemaan **hyvin hidas».** Mutta varmaa on, ettei tämä ole paras ja nopein tie kansamme yleisen hyvinvoinnin palauttamiseen. Tätä silmälläpitäen on nykyinen talouspolitiikka tuomittava rikokseksi **kansan kokonaisuutta** vastaan — ja muutettava oikeudenmukaisempaan suuntaan.

SKJ:n perusajatus 8.

Kansantalouden tehtävänä on kysynnän tyydyttäminen, eikä lainapääoman mahdollisimman suuri kannattavaisuus. On luotava taloudelliemme edellytykset pysyttäytyä vapaana nykyisen korkotalouden rasituksista. Siksi on vapauduttava ylivaltiollisesta rahamahdista, sillä vain siten voidaan toteuttaa yhteiskunnallisen elämän ja kansantalouden korkeinta lakia yhteishyvää ja estää keinottelu kansalaisten työllä.

Perusajatus 9.

Rahatalous on niinikään alistettava VALTAKUNNAN KOKONAISUUDEN palvelijaksi.

Arvoitus.

Mikä on ero maanviljelijällä, joka konjunktuurien aletessa menettää omaisuutensa ja — pankinjohtajalla, jonka johtama pankki samoista syistä menettää 166.25 milj.?

Vastaus.

Edellinen samalla kadottaa ihmisarvonsa ja saa lähteä maantielle, jälkimäinen — säilyttää arvovaltansa, paikkansa ja on hänen toimenpiteensä »rohkea ja viisas».

Horst Wessel-filmi.

Täytyy tosiaan ihmetellä, sitä erikoista huolenpitoa, jota Valtion Filmitarkastamo nyt näkyy pitävän kansastamme, kieltämällä otsakkeessa mainitun filmin esityksen Suomessa, filmin muka poliittisen luonteen vuoksi. Samainen tarkastamo on aikaisemmin kyllä hyväksynyt ryssäläisiä vallankumoussilmejä ja kaikennäköisiä »Rasputin» kuvia, eikö näillä ole ollut poliittista luonnetta ja ovatko kaikki täällä esitetyt filmit olleet kansan moraalille terveellisiä? Asia taitaa olla todellisuudessa niin, että tämäkin filmi olisi ollut vaaraton, jos se olisi ollut jostain muusta maasta kuin Hitlerin Saksasta. Täytyy tämän vuoksi kysyä, pelkäävätkö herrat täällä, että suomukset pikemmin putoavat kansan silmistä, jos saavat nähdä tässä filmissä esitettyä totuutta, vai hakaristikö se peloittaa. Kumma, että uskallettiin sanomalehtimiehille sekä joillekin muille valituille feilmi esittää, eikö pelätty heidän muuttuvan »Wesseleiksi», niinkuin H. S:lla on tapana sanoa.

Nykyinen järjestelmä sallii nuorison rappeutua kaikenkarvaisissa yötanssiaisissa ja kapakoissa, mustien Josephinojen esityksiä suojellaan suurien poliisivartioiden avulla ja vähällä piti, ettei olisi sallittu osan »sivistyneistöä» sitä puoltaessa, Jumalan pilkkaakin eräällä näyttämöllämme. Nyt kun tulisi esitettäväksi filmi, joka herättäisi kansallistunnon ja olisi osoituksena isänmaanrakkaudesta, silloin on tie pystyssä, sellaista myrkkyä ei kansalle saa antaa, julistaa eräs Etelä-Suomen »edistys»-lehti.

Enempi vastuksia, sitä pikemmin kansamme herää.

Tarkkaaja.

卐

IKL:n vierailu kerhohuoneustollamme.

Tk. 12 pnä klo 19,30 tapahtui huoneustollamme ensimmäinen ehken saa sanoa, puolivirallinen, emme tahdo sanoa kuokkavierainen vierailu, IKL:n taholta. Kerhossamme oli kokouksen määrä alkaa vasta klo 20, mutta iikooälläläiset vieraamme kaprivat jo puolta tuntia aikaisemmin. Heidän tulonsa oli meille odottamaton, mutta silti mieluisa. Sanomme aina kaikki vierasuskoiset niinkuin omatkin jäsenemme tilaisuuksiimme tervetulleiksi. Me tarjoamme kaikille halukkaille tilaisuuden kuunnella valistusesityksiämme ja mielellämme kuuntelemme myös vastaväitteitä.

Iikooälläläiset saapuivat kokoukseen kahdessa erässä. Alussa tuli vain muutama mies, mutta ehken he ihastuivat huoneistoomme ja näkemäänsä kovin, koska tiedoittivat asiasta oitis omaan kerhoonsa, jossa oli paraikaa miehiä koolla ja heti kohta tulikin sieltä noin parikymmentä mustapaitaa.

Vieraat lausuttiin heti tervetulleiksi kokoukseen ja pyydettiin käymään sisälle ja ettei aika kävisi heille pitkäksi kokouksen alkamishetkeä odotellessa, niin tarjottiin kaikille vieraille vapaasti »Herää Suomea» luettavaksi. Mutta silloin tulikin »mutta» eteen. Mikä lie miehiin mennyt. Eivät tahtoneet heittää edes päällysvaatteitaan. Lehtiäkin ottivat toiset arastellen, mutta kumminkin ottivat. Tarkoitus oli ruveta miehille juuri puhumaan itsekasvatuksesta, oman minänsä kehittämisestä, joka puseromiehille on ehdoton edellytys, ennen kuin voi ajatella kanssaihmistensä valistamista. Erikoisen tärkeätä on puseromiehille omata oikea käytös ja esiintymistapa.

Aiottua esitystä ei ehditty vielä kunnolleen aloittaa, kun mustapaidat jo poistuivat ja »Herää Suomi»-lehden kappaleet oli viskottu pitkin rappukäytäviä ja katuja osoituksena jäljistä, mitä mustapaidat olivat kulkeneet. Taisi lehtemme sisältö saastuttaa noita uljaita isänmaan asialla kulkijoita, taikka liekö pelottanut, että silmät avautuisivat, jos olisivat tulleet lukeneeksi meidän lehteämme, jossa selvitettiin, että IKL on eksynyt puolueeksi puolueiden joukkoon.

Toivomme, että mustapaidat ensi käynnillään kerhossamme viipyisivät vähän kauemmin, jotta voisimme heitäkin valistaa. Siksi sanommekin tervetuloa!

卐

Liberalismin aikakaudella.

Kaksi vanhaa lapsuudentoveria tapaavat toisensa ja rupeavat kyselemään toistensa kuulumisia. Toinen kertoo, että hänellä on 8 poikaa, joista 4 on kaksosta. Toveri ihmettelee ja kehuu tällaista poikapaljoutta sekä kysyy, mitä näistä pojista on tullut, jolloin saa vastaukseksi, että ensimäisestä kaksosparista toinen on diplomaatti ja toinen muuten tyhmä mies; toisesta parista toinen on pappi ja toinen muuten suurvalehtelija; kolmannesta kaksosparista toinen on pankinjohtaja ja toinen istuu linnassa ja viimeisistä kaksosista toinen on kunnialegioonan upseeri ja toinen on väkisten viety sotaväkeen.

卐

Rakkauden myötätunto KAIKKIA KOHTAAN.

»Ilman kaunaa ketään kohtaan, rakkauden myötätunnolla kaikkia kohtaan ja lujuudella oikeuden puolesta, kuten Jumala sallii meidän käsittää oikeuden.»

Tuo Yhdysvaltain marttyyripresidentin Abraham Lincolnin lausunto ratkaisisi useimmat meidän edessämme nykyhetkellä olevat vaikeudet, jos me ainoastaan kykenisimme sovelluttamaan siinä ilmeneviä ajatuksia elämäämme.

Siinä on teksti, joka ansaitsee innostunutta julistamista vilpittömyyden hengessä.

Tässä lausunnossa sietää meidän havaita kolme osaa. Meidän tekojemme luonteenomaisina piirteinä tulisi olla kolme ominaisuutta.

Ensiksi: »Ilman kaunaa ketään kohtaan» tarkoittaa, että meidän olisi vapauduttava kostosta.

Ei löydy mitään rakentavaa siinä halussa, että saisimme maksaa ihmisille samalla mitalla.

Ei voi olla puhettakaan mistään sellaisesta edistyksestä tai hyvinvoinnista, joka saavutettaisiin vahingoittamalla kanssaihmisiä.

»Ilman kaunaa ketään kohtaan» merkitsee, että meidän tulisi tehdä erotus henkilön ja hänen vaikuttimiensa välillä, ja että meidän pitäisi yrittää muuttaa vaikuttimia eikä tuhota henkilöä.

Jos lapsen kasvot ovat likaiset, niin me poistamme lian pesemällä. Me emme surmaa lasta. Jos jonkun henkilön sielu on erehdyksien sekasorron näyttämönä, niin meidän pitäisi yrittää se puhdistaa eikä halunamme tulisi olla tuon henkilön tukahuttaminen.

»Ilman kaunaa ketään kohtaan» merkitsee, että parhaimpana voittamiskeinona on vihollisemme ymmärtäminen.

Toiseksi: »Rakkauden myötätunnolla kaikkia kohtaan.»

Rakkauden myötätunto ei ole mikään myöntyväisyyden henki tai sellainen sielun käytöstapa, joka meidän on omaksuttava säälimiämme henkilöitä kohtaan.

Rakkauden myötätunto oikein käsitettynä merkitsee ainoastaan sen tosiasian tunnustamista, että toiset henkilöt, jotka ajattelevat toisin kuin me, voivat olla yhtä rehellisiä, vilpittömiä ja oikeudenmukaisia kuin me itse.

Tämä on opittavista asioista vaikeimpia ja tavallisesti on niin, että useimmat meistä pääsevät siihen asteeseen vasta myöhään elämässä, jos me saavutamme sitä astetta ollenkaan.

Se ei merkitse, että meidän olisi ajatuksissamme tehtävä sellainen johtopäätös, jonka mukaan kaikki ihmiset olisivat oikeassa, koska sellainen olettamus olisi mielettömyyttä. Mutta se merkitsee, että meidän tulee alkaa kaikki neuvottelumme sillä olettamuksella, että jokainen, jonka kanssa me olemme tekemisissä, todellakin haluaa olla vilpitön, ja että, jos hän mielestämme on kohtuuton, tällainen menettely joko aiheutuu siitä, että hän on taitamaton tai että hän on eräiden sellaisten intohimojen ja ennakkoluulojen uhri, joista meidän tulisi hänet vapauttaa.

»Rakkauden myötätunnolla kaikkia kohtaan» merkitsee, ettei meidän tulisi yrittää murskata vastustajiamme, vaan että ainoana tehtävänä olisi meidän itsemme sovelluttaminen.

Suomen rakentamistyö henkisesti ja aineellisesti voitaisiin suorittaa nopeammin ja tehokkaammin, jos ylläoleva mielipide saisi jalansijan puolueittemme johtomiesten ja jäsenten keskuudessa, sen sijaan, että nykyään aikaa, suukopua ja painomustetta tuhlataan rajattomassa määrässä karsinapolitiikan paranpärinään ja muuhun poliittiseen ilveilyyn oikealla siivellä, keskustassa ja vasemmiston piireissä. Tuntuu siltä, että riidellään ja kukkoillaan joutavien ja arvottomien asiain vuoksi eikä missään näissä ryhmissä välitetä Suomen kansan todellisista henkisistä eikä aineellisista tarpeista rahtuakaan. Ovatkohan kaikki puolueemme itsessään ainoastaan saman aineellisia etuja vaanivan ja saalistavan johtajain joukon alijaostoja silmänkääntämistemppujen esittämiseksi eri kansalaispiireille, kuten suuressa sirkusteltassa huvitetaan yleisöä eri ympyröissä temppuilevilla akrobaattiryhmillä?

Kolmanneksi: »Lujuudelle oikeuden puolesta» tarkoittaa, ettei meidän pidä siihen määrään uhrautua rakkauden myötätunnolle eikä niin kiihkeästi vapautua vastenmielisyyden tunteesta, että me olemme halukkaita ja taipuvaisia hylkäämään omat vakaumuksemme.

Kenenkään ei pitäisi luopua periaatteestaan hyötyäkseen toisesta henkilöstä tai saavuttaakseen hänen suopeuttaan. Sillä jos hän menettelee siten, niin hän on huonona esimerkkinä vastustajalleen.

Henkilö voi olla järkähtämättömän luja oikeana pitämänsä asian puolesta, mutta siitä huolimatta kykenee hän tulemaan toimeen sellaisten ihmisten kanssa, joiden oikeuskäsitys ei ole sopusoinnussa hänen oikeusvakaumuksensa kanssa, jos hän ainoastaan pitää mielessään, että oman tarkoitusperällisen oikeamielisyyden ohella hänen täytyy vapautua kaunasta ja täyttyä rakkauden myötätunnolla.

Jos jokin vaikutusvaltainen henkilö voisi puhaltaa tämän Lincolnin lausunnon mietelmät Suomen puolueisiin ja niiden johtomiehiin, niin olisi tuleva vuosi onnellisin, mitä meidän isänmaallamme ja sen monista vioista huolimatta rakastettavalla kansallamme on milloinkaan ollut.

OSMO.

JUNTAN PÄÄLTÄ NÄHTYÄ.

Rakas lukija. Sinä kun alat tutkimaan tätä lehteä, niin huomaat, että tämä lehti ei ole niin kuin nykyiset puoluelehdet, riitaa rakentava. Päinvastoin, tämä on mitä oikeudenmukaisin lehti. Nyt, kun me lähdemme tätä elämäntaipaletta jatkamaan — tai oikeammin tämä lehti lähtee — niin sanomme vain että terveeks' hyvä lukija. Maailmassa on paljon kompastuskiviä, mutta me emme aijo niihin kompastua. Sillä me kalstalaiset olemme päättäneet, että *me emme kompastu, emmekä heilu sinne tänne.* Se, että me olemme näin varmoja itsestämme, sen saa kiltti lukija myöhemmin tietää, ei kuulopuheiden mukaan, vaan tästä samasta lehdestä, kunhan vain muistaa itselleen tämän tilata.

No niin. Nyt sitä sitten voisimme alkaa niitä varsinaisia asioita junttaamaan. Niitä voisi juntata sekä taajaan että harvaan. Mutta kuten sanottu, meidän tarkoituksemme on saada aikaan hyvää, joten tässä junttaamisessa käytämme sitä kultaista keskitietä. Sillä synnytys on kerta kaikkiaan tehtävä ja tehtävä asiallisesti. Ei sen tähden, että tässä nyt mukamas pelättäisiin. E-hei Se on sillä tavalla, että hakaristiläiset eivät pelkää mitään. Emmekä me myöskään välitä suuttua. Asiaa kyllä olisi, että voisimme vaikka tulistua. Mutta on turhaa laisinkaan suuttua pikku asioista. Mitä taas pelkoon tulee, niin tuntuu siltä kuin siltasaarelaiset herrat olisivat kovin peloissaan. Ainakin siltä tuntuu, koska kalstalaisillekin annetaan tilaa oikein Demonin palstoilla, joskin siellä asiat ensin vääristellään.

Ruokahalusta ja soppajonosta puheen tullen, on kansan hyvä muistaa, että nämä soppajonot ovat ainoat, jotka nykyinen puoluesysteemi on pystynyt aikaan saamaan. Jaa, onhan sentään vielä toinenkin saavutus. Yleinen riita ja lehmäkaupat. Sivumennen tulkoon huomautettua, että allekirjoittanut on joskus myös tehnyt eräänlaisen lehmäkaupan. Se tuli tehtyä silloin, kun olimme nukuksissa ja avitimme Sasua eduskuntaan. Toisin sanoen, vedimme äänestyslippuun Sasun nimen kohdalle viivan. Nyt vasta me huomaamme, että tämä oli ylen tyhmä teko. Nyt vasta sen huomaamme. Mutta parempi myöhään kun ei milloinkaan. Me olemme muuten sitä mieltä, sillä kaikki merkit viittaavat siihen, että kansa alkaa hiljalleen herätä.

Jos nyt puolueherrat haluavat päästä leiville, on heidän syytä panna puhtia koneeseensa, sillä heidän tanssinsa alkaa olla jo loppuun tanssittu. Ja se on selvää, kun kansa kerran sanoo, että tanssit on tanssittu, niin puoluepomot saavat tyynesti mennä nukkumaan ja nukkua ijankaikkisesti. Sillä eihän me tarvita sellaisia mestareita, jotka eivät pysty keskustelemaan muista kuin kerma etiketeistä ja ½ kalja prosentista. Ja siitä, pitääkö eduskunnan patsaat olla pitkin vai poikin. Mutta tällaisenkin keskustelun ymmärtää, kun tietää, että näillä herroilla edustajilla on hiton pieni palkka, joten he eivät voi ostaa taideteoksia kotiinsa. Ja näin ollen he juuri haluavat keskustelua näistä patsaista, toivossa, että ne poistettaisiin ja jaettaisiin näille herroille jonain pyhäin jäännös tavarana. Mutta taide on taidetta, ja se pysyy paikoillaan. Jos nyt sattuisi, että ne tavalla tai toisella poistettaisiin, niin ehdotan, että ne tuotaisiin Kampin soppajonon eteen, jotta kansa voisi ihailla, sillä siellä on paljon hyviä taiteen tuntijoita. Olisihan se mukavaa köyhälle nälkäisellekin nähdä taidetta, kun sitä ei pääse maksun edestä katsomaan.

Siispä vain rakas lukija, lopetamme tämän lämpimin terveisin näin lämpiminä päivinä. Tervehtien:

Junttaaja.

Salaperäistä

Kesällä ennustimme jotakin olevan tekeillä, kun Ranskassa Royatissa löivät viisaat päänsä yhteen Litvinoff, Tardieu, Trotski, Baruch ja Suriz. Ja eikös tapahtunutkin! Ranska, joka on olevinaan, aina muka taistellut bolshevismia vastaan, alkoi käydä ryssien kera kestiä, ja sen edustaja Herriot vakuutti lämpimästi rakkauttaan bolsheviikkeihin ja Ranskan ilmailuministeri alkoi uneksia, että Venäjän ilmalaivasto on monen vuoden kuluttua maailman suurin ja samalla Ranska huomasi Ryssän ei vain ystäväkseen, vaan myös parhaaksi liittolaisekseen. — Ameriikka myös, joka viimeksi vasta tunnusti Neuvosto-Venäjän huomasi, että tämä on ainoa, joka voi auttaa Ameriikan talouspulasta, työttömyydestä ja samalla on maa, johon voi sijoittaa lainaksi rajattomasti rahaa. Niinpä tuli myös Ameriikasta ryssien liittolainen «keltaista vaaraa» vastaan. Eihän vain Herriot saanut Ryssänmaalla myrkkyä, kun on yhä sairastellut.

Nyt me taas olemme nähneet »symboolisia» enteitä. Mitähän tämäkin tiennee? Ken elää, se näkee!

Erääseen täkäläiseen kahvilaan saapui äskettäin kaksi herraa. He juttelivat erittäin kiihkeästi. Se toinen herroista elehti itämaiseen tapaan: kohotteli olkapäitään ja levitteli käsiään — toinen taas tyynnyttelevästi taputteli levotonta »veljeä» olkapäille. Kun keskustelu kiihtyi — muuttui salaperäiseksi — painuivat molemmat päät yhteen — supattelemaan! Kun katseli näitä kahta päätä, huomasi siinä heti »kansainvälistä», tai paremmin sanoen enteen: »jo huomispäivänä kansat on veljet keskenään». Näissä kasvoissa oli toisessa niin suuri nenäkoukku, että koko muu naama jäi sivuasiaksi — ja toisessa — leveissä, suurissa kasvoissa — oli nenää vain pieni nystyrä. Että pienoiskuva »kansainvälisyydestä» olisi ollut täydellinen — puuttui vain karvainen ryssän naama irvokkaine Lenin-silmineen, kolmanneksi. — Tuo leveäkasvoinen herra oli sivilissä, mutta hän muistutti ilmeisesti erästä kenraalia, entistä maaherraa, »mestarirapparia».

Kaikkialla liittoutuvat salaiset »taantumuksen» voimat, liberalismin varjossa, estääkseen uusia aatteita leviämästä. Niin ulkomailla, suuressa maailmassa, kuin myös meillä!

Ei kaikki unet ole tosia — eikä kaikki ennustukset todeutu, mutta kuitenkin — — — Olkaamme hereillä!

卐

Ins. Hartevaa kuuntelemassa.

Kuullessani viime vuoden lopussa, että ins. Harteva puhuisi Heimolassa aineesta: »Saatanan tuhoaminen», ajattelin, että eihän hän niin huono lintu lienee että omaan pesäänsä...., kuten sanotaan, tarkoittamalla todellakin sitä, mitä hän puheensa aiheeksi oli valinnut. En erehtynytkään epäillessäni että hän esimiehensä tuhosta puhuisi, pääasiassahan hän puhuikin kristillisen kirkon tuhoutumisesta.

Itse saatanaa hän päinvastoin kehuskeli, joka nuorena tuntui olleen aika nätti poika. Vieläpä ins. Hartevalla tuntui olleen hyvin heikko kieliopin tuntemus, koska hän selitti Vapahtajan sanojen: »Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani pysyy», tarkoittavan taivaalla kirkkoa ja maalla maallisia, kuten hallitus- y.m. järjestelmiä.

Minun käsittääkseni menisi Hartevan mielen mukainen raamatun tulkinta pelkäksi ilveilyksi, jos sanoilla taivas ja maa tarkoitettaisiin kirkollisia ja maallisia järjestelmiä, sillä esim. kun luomiskertomuksessa sanotaan alussa loi Jumala taivaan ja maan, kuuluisi se ins. Hartevan mukaan alussa loi Jumala kirkolliset ja maalliset (saatanalliset) järjestöt. Daavidin ja Paavalin sanoista käy selville, minkä maan ja minkä taivaan katoamisesta raamatussa puhutaan. Ps. 102 v. 26—27: Muinoin Sinä perustit maan ja taivaat ovat Sinun käsialaasi, ne katoavat, mutta Sinä pysyt. Hebr. kirj. 1 v. 10—11: Sinä Herra alussa maan perustit ja taivaat ovat Sinun kätesi tekoja, ne katoavat, mutta Sinä pysyt.

Edelleen kuuluisi Russel-Hartevalaisen käännöksen mukaan: Taivas ruskottaa, taivaan tähdet, taivaan avaruus, maantie, maanviljelys y.m.: Kirkko ruskottaa, maallisten järjestöjen tie j.n.e.

Ollakseen täysiverinen russel-hartevalaisuuden kannattaja täytyy olla joko hullu tahi oikein pirullinen. Muuta vaihtoehtoa ei ole. Kuinka kauan Suomen kansa vielä sietää moisia puhujia, eikö olisi jo aika russelilaisestakin saastasta tehdä loppu.

Onhan meillä kansanvalta.

Edellä mainittu Herra kertoi puheensa Ruotsissakin ja sanoi Ruotsin lehtien arvostelun olleen, että hän [illegible]

[illegible]

Suomen Kansan Järjestö
JÄRJESTÖTOIMISTO ja KANSLIA
Helsinki, Etelämakasiinink. 6.

Puhelimet:

Järjestön johtaja / Toimiston päällikkö / Järjestönrahastaja	24 100
Lehtijaosto:	
» kassa / » ilmoitukset / » tilaukset	34 793
toimitus	21 456
Arpajaistoimisto	33 156
Työtoimisto	24 100

HELSINGIN PIIRITOIMISTO, E. Makasiininkatu 6, puh. 24 100
Uudenmaan Piirikanslia E. Makasiinink. 6, puh. 24 100.
Turun aluekanslia Turku. Humalistonk. 11, puh. 3368
Mäntsälän alue Mäntsälä. Vuori.
Länsi-Uudenmaan alue Karjaa, puh. 141.
Kuopion aluekanslia Kuopio. Puijonk. 15.
Vaasan 1 aluekanslia Korsholma, opett. Kull.
Vaasan 2 aluekanslia Vaasa, Vaasanpuistikko, Kerman
Viipurin aluekanslia Viipuri, Karjaportink. 14, Saarinen
Jyväskylän alue Jyväskylä, Emaus, puh. 231.

Herää 卐 Suomi
Suomen Kansan Järjestön pää-äänenkannattaja

Tilaushinnat:

1/1 v.	35:—
1/2 v.	20:—
1/4 v.	15:—
1 kk.	6:—
Irtonumeron hinta	1:—

Ilmoitushinnat:
Palstamm. tekstin jälkeen 1:—, tekstissä 1:20, määrätyllä paikalla 10% korotus.

Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1934.
Suomal. Kirjall. Seuran Kirjapainon Oy.